

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

4. oktober 2006*

I sag T-300/03,

Moser Baer India Ltd, New Delhi (Indien), ved A.P. Bentley, QC, avocat
K. Adamantopoulos og solicitors R. MacLean og J. Branton,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået
af avocat G.M. Berrisch,

sagsøgt,

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved T. Scharf og K. Talabér-Ricz,
som befuldmægtigede,

* Processprog: engelsk.

og af

Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA), tidligere Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), Köln (Tyskland), ved advokats D. Ehle og V. Schiller,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 960/2003 af 2. juni 2003 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af compactdiske til indspilning med oprindelse i Indien (EUT L 138, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Lindh og V. Vadapalas,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. maj 2006,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- ¹ Artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 2026/97 af 6. oktober 1997 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 288, s. 1, herefter »grundforordningen«), bestemmer:

»Beregning af det udligningsberettigede subsidiebeløb

Med henblik på denne forordning beregnes det udligningsberettigede subsidiebeløb udtrykt ved den fordel, som det konstateres, at modtageren har opnået i undersøgelsesperioden vedrørende subsidier. Normalt skal denne periode være modtagerens seneste regnskabsår, men det kan være enhver anden periode på mindst seks måneder forud for tidspunktet for indledningen af undersøgelsen, for hvilken der foreligger pålidelige finansielle og andre relevante data.«

2 Grundforordningens artikel 7, stk. 3, bestemmer:

»Kan ydelsen af subsidier knyttes til erhvervelse af eller fremtidig erhvervelse af anlægsaktiver, beregnes det udligningsberettigede subsidiebeløb ved at fordele beløbet over en periode, der afspejler den normale afskrivningsperiode for sådanne aktiver inden for den pågældende erhvervsgræn [...]«

3 Grundforordningens artikel 8 bestemmer:

»Konstatering af skade

[...]

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af:

a) omfanget af den subsidierede indførsel og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og

b) denne indførsels virkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

3. Med hensyn til omfanget af den subsidierede indførsel fastslås det, om der har været tale om betydelig stigning i indførslen enten absolut eller i forhold til produktion eller forbrug i Fællesskabet. Hvad angår den subsidierede indførsels virkning på priserne tages det i betragtning, om de subsidierede varer udbydes til en væsentligt lavere pris end prisen på samme vare fremstillet af erhvervsgrenen i Fællesskabet, eller om priserne som følge af en sådan indførsel er blevet trykket betydeligt, eller om prisstigninger, som ellers ville være indtruffet, i væsentlig grad hindres. Hverken en enkelt eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

[...]

5. Undersøgelsen af virkningerne af den subsidierede indførsel for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på erhvervsgrenens situation, herunder: at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde virkningerne af tidligere subsidiering eller dumping; størrelsen af de udligningsberettigede subsidier; den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer, og hvad angår landbrug, om der har været tale om en øget byrde for statsstøttede programmer. Denne opregning er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at den subsidierede indførsel forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer specielt en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er ansvarlige for de virkninger for en erhvervsgræn i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at disse virkninger er så alvorlige, at de kan betegnes som væsentlig skade.

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end den subsidierede indførsel, som samtidig skader den pågældende erhvervsgræn i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives den subsidierede indførsel i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter mængde og priser for så vidt angår varer, som ikke indføres til subsidierede priser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelands og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt EF-erhvervsgrænsens eksportresultater og produktivitet.«

4 Grundforordningens artikel 11, stk. 1, bestemmer:

»[...] En [...] undersøgelse omfatter både subsidiering og deraf følgende skade, og disse spørgsmål undersøges samtidigt. For at sikre, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative, vælges der en undersøgelsesperiode, som, for så vidt angår subsidier, normalt skal omfatte den undersøgelsesperiode, der er omhandlet i artikel 5. Oplysninger, som vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, tages normalt ikke i betragtning.«

5 Kommissionen har i sin meddelelse 98/C 394/04 (EFT 1998 C 394, s. 6) fremlagt retningslinjerne for beregningen af subsidiebeløbet i forbindelse med undersøgelser vedrørende udligningstold (herefter »retningslinjerne«).

6 Afsnit A i retningslinjerne bestemmer:

»Artikel 5, 6 og 7 i [grundforordningen] indeholder bestemmelser om beregningen af subsidiebeløbet. Nærværende meddelelse har til formål at gøre [...] rede for anvendelsen af disse bestemmelser, i visse tilfælde ved hjælp af eksempler, for at klarlægge den metode, som Kommissionen i almindelighed vil benytte ved beregningen af subsidiebeløbet i forbindelse med sager, som involverer udlignings-told, medmindre der er særlige forhold, som betinger anvendelse af en anden metode. Sigtet hermed er at gøre beregningsprocessen mere åben og at sikre større sikkerhed for erhvervsvirksomheder og fremmede landes regeringer. Denne meddelelse er ikke på nogen måde bindende for Fællesskabets institutioner, men indeholder alene retningslinjer, der tager sigte på undersøgelser vedrørende udlignings-told i henhold til [grundforordningen].«

7 Afsnit E, litra a), nr. ii), i retningslinjerne bestemmer:

»For ikke-tilbagevendende subsidier, der kan knyttes til anskaffelse af faste aktiver, skal subsidiernes samlede værdi fordeles over aktivets normale levetid [grundforordningens artikel 7, stk. 3]. Subsidiebeløbet [...] kan derfor fordeles over den normale periode, der anvendes i den pågældende industri til afskrivning af aktiver. Dette kan normalt ske ved anvendelse af den lineære metode.«

Sagens baggrund

- 8 Sagsøgeren er et indisk selskab, der fremstiller forskellige former for lagringsmedier og især compactdiske til indspilning (herefter »CD-R'er«).

- 9 Den 17. maj 2002 indledte Kommissionen på foranledning af en klage indgivet af producentsammenslutningen CECMA (Committee of European CD-R Manufacturers) en antisubsidieundersøgelse vedrørende importen af CD-R'er med oprindelse i Indien (EFT C 116, s. 4).
- 10 Kommissionen underrettede i en skrivelse af 4. marts 2003 sagsøgeren om de faktiske omstændigheder og de væsentligste betragtninger, som den ville lægge til grund i sit forslag om fastsættelse af en endelig udligningstold. De subsidier, Kommissionen havde konstateret, bestod i fritagelse for told på investeringsgoder, der blev indført af sagsøgeren. Subsidiebeløbet blev i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 3, beregnet ved at fordele beløbet over en periode på tre år. Udligningstolden skulle ifølge denne redegørelse fastsættes til 10%.
- 11 Sagsøgeren tog til genmæle over for denne redegørelse i to skrivelser af 19. marts 2003, hvori selskabet bestred såvel den metode, der var anvendt til beregning af subsidiebeløbet, som skadens eksistens og årsager.
- 12 Ved to skrivelser af 9. april 2003 afviste Kommissionen sagsøgerens argumenter vedrørende skadens eksistens og årsagsforbindelsen, ligesom man sendte sagsøgeren endnu en redegørelse med en ny beregning af subsidiebeløbet, der nu var fordelt over fire år og to måneder. Udligningstolden skulle ifølge den nye redegørelse fastsættes til 7,3%.
- 13 Sagsøgeren bestred ved en skrivelse af 14. april 2003 den nye beregning af subsidiebeløbet. Den 5. maj 2003 sendte Kommissionen en skrivelse til sagsøgeren, hvori den uddybede denne beregning. Sagsøgeren fremkom den 9. maj 2003 med supplerende bemærkninger til denne skrivelse.

- 14 På grundlag af Kommissionens forslag af 20. maj 2003 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 960/2003 af 2. juni 2003 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af compactdiske til indspilning med oprindelse i Indien (EUT L 138, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). I denne forordning blev der indført en endelig udligningstold på 7,3% på importen af CD-R'er fra Indien.

Retsforhandlingerne og parternes påstande

- 15 Sagsøgeren anlagde denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 29. august 2003.
- 16 Ved kendelse afsagt den 23. januar 2004 af formanden for Fjerde Afdeling fik Kommissionen tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande. Kommissionen har ikke indgivet skriftlige bemærkninger.
- 17 Ved kendelse afsagt den 18. april 2005 af formanden for Fjerde Afdeling fik Committee of European CD-R Manufacturers (CECMA), der siden har skiftet navn til Committee of European CD-R and DVD+/-R Manufacturers (CECMA), tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande. CECMA har afgivet interventionsindlæg inden for den fastsatte frist. Sagsøgeren har fremsat bemærkninger til dette indlæg.
- 18 Sagsøgeren fremsatte ved skrivelser af 13. april og 30. juni 2004 begæring om, at visse fortrolige oplysninger i stævningen, svarskriftet, replikken og duplikken ikke tilstilles CECMA. Sagsøgeren har fremlagt en ikke-fortrolig udgave af de nævnte processkrifter. Rådet fremsatte ved en skrivelse af 5. april 2004 begæring om, at visse

fortrolige oplysninger i svarskriftet ikke tilstilles CECMA. Det har fremlagt en ikke-fortrolig udgave af svarskriftet, som svarer til dets egen begæring om fortroligholdelse og til den begæring, sagsøgeren har fremsat. CECMA har kun modtaget den ikke-fortrolige udgave af disse processkrifter. CECMA har ikke gjort indsigelse i denne forbindelse.

19 Retten har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse stillet parterne en række skriftlige spørgsmål, som de har besvaret inden for den fastsatte frist.

20 Sagsøgeren, Rådet og Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under det retsmøde, der blev afholdt den 10. maj 2006. CECMA meddelte Retten, at man ikke ville deltage i retsmødet.

21 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— CECMA pålægges under alle omstændigheder at bære sine egne omkostninger.

22 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Subsidiært annulleres artikel 1, stk. 2, i den anfægtede forordning, for så vidt som der indføres en endelig udligningstold, som er højere end den, der ville have fundet anvendelse, hvis subsidiebeløbet var blevet fastsat på grundlag af en afskrivningsperiode på seks år.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 CECMA har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale intervenientens omkostninger.

Retlige bemærkninger

24 Sagsøgeren har samlet sine klagepunkter i fem anbringender, der vedrører dels fastsættelsen af den normale afskrivningsperiode for indførte aktiver i forbindelse med beregningen af subsidiebeløbet, dels vurderingen af skaden og årsagsforbindelsen.

- 25 Hvad angår fastsættelsen af den normale afskrivningsperiode har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 5, artikel 7, stk. 3, og artikel 11, stk. 1 (første anbringende), samt at det har tilsidesat retten til forsvar og begrundelsespligten (andet anbringende).
- 26 Hvad angår vurderingen af skaden og årsagsforbindelsen har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 8, stk. 2, 6 og 7, i forbindelse med henholdsvis undersøgelsen af de faktorer, der vedrører konstateringen af skaden og årsagsforbindelsen (tredje anbringende), undersøgelsen af virkningerne af importen fra Taiwan (fjerde anbringende) og undersøgelsen af virkningerne af konkurrencebegrænsende adfærd udvist af en indehaver af patenter på CD-R'er (femte anbringende).

Det første anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 5, artikel 7, stk. 3, og artikel 11, stk. 1, og foretagelsen af en åbenbart urigtig vurdering af den normale afskrivningsperiode for aktiverne

Indledende bemærkninger

- 27 Sagsøgeren hævder med sit første anbringende, at den måde, hvorpå den normale afskrivningsperiode for de indførte aktiver er fastsat i den anfægtede forordning, beror på en fejlagtig retsanvendelse og et åbenbart urigtigt skøn.
- 28 Det bemærkes, at med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger er Fællesskabets retsinstansers prøvelse af institutionernes skøn begrænset til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er

foretaget en åbenbar urigtig vurdering af de nævnte faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 48 og 49 og den deri nævnte retspraksis).

- 29 Det samme gælder vurderingen af afskrivningsperioden i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 3, som der er tale om her. Ifølge denne bestemmelse fordeles subsidier til erhvervelse af anlægsaktiver »over en periode, der afspejler den normale afskrivningsperiode for sådanne aktiver inden for den pågældende erhvervsgren«. Det fremgår af ordlyden og opbygningen af denne bestemmelse, hvorefter det navnlig skal afgøres, hvilken praksis der er normal inden for den pågældende erhvervsgren, at fastsættelsen af den omhandlede periode er et led i den vide skønsbeføjelse, som institutionerne råder over ved undersøgelse af komplicerede økonomiske forhold.
- 30 De enkelte klagepunkter, som sagsøgeren har fremsat i den foreliggende sag, skal undersøges i lyset af disse betragtninger.

Vurderingen af de faktorer, der vedrører afskrivningsperioden (første led)

— Parternes argumenter

- 31 Sagsøgeren har gjort gældende, at subsidierne i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 3, som fortolket i afsnit F, litra a), nr. ii), i retningslinjerne, burde have været fordelt over »aktivets normale levetid« eller den »normale afskrivningsperiode for sådanne aktiver inden for den pågældende erhvervsgren«. Fællesskabsinstituti-

onernes praksis går i øvrigt ud på at fastsætte et vægtet gennemsnit af de afskrivningsperioder, der fremgår af producenternes regnskaber i den relevante sektor og det pågældende land.

- 32 Sagsøgeren mener derfor, at Rådet i den foreliggende sag burde have taget hensyn til samtlige oplysninger om de omhandlede aktivers levetid. Da den normale afskrivningsperiode for disse aktiver, dvs. deres normale levetid, var på fire år og to måneder, anvendte Rådet en kortere periode end den, der fremgik af bevismaterialet fra undersøgelsen. Det fremgik af dette materiale, at afskrivningsperioden strakte sig over 13 år (ifølge sagsøgerens regnskaber) eller helt op til 15-20 år (ifølge sagsøgerens leverandører). EF-erhvervsgrenen har dog oplyst, at den var på seks år.
- 33 Rådet havde heller ikke ret i, at den normale afskrivningsperiode for de omhandlede aktiver i overensstemmelse med den saldoafskrivningsmetode, der er fastsat i indisk lovgivning, var på fire år og to måneder. Saldoafskrivningsmetoden er således ikke knyttet til en bestemt afskrivningsperiode. Sagsøgerens beregninger har endvidere vist, at aktiverne efter denne metode ikke vil være fuldt afskrevet efter udløbet af den periode, Rådet har fastsat, men at der stadig vil være en restværdi.
- 34 Rådet har gjort gældende, at subsidierne til erhvervelse af anlægsaktiver i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 3, skal fordeles over den normale afskrivningsperiode. Aktivets normale levetid, som er et andet begreb, er en af de faktorer, der eventuelt kan tages hensyn til ved fastsættelsen af afskrivningsperioden. Det er også den praksis, som institutionerne følger, og som sagsøgeren har påberåbt sig.

- 35 Sagsøgeren sammenblander de to begreber ved fejlagtigt at påstå, at institutionerne har anset perioden på fire år og to måneder for at svare til ikke bare afskrivningsperioden, men også aktivernes levetid. Hvad angår de beviser, sagsøgeren har henvist til, tales der i brevene fra dennes leverandører udelukkende om de omhandlede aktivers fysiske levetid og ikke om den korrekte afskrivningsperiode. I den foreliggende sag har Rådet under alle omstændigheder henholdt sig til den indiske selskabslov, hvori der foreskrives en obligatorisk afskrivningsperiode, som ikke er afhængig af aktivernes levetid.
- 36 Rådet valgte at benytte saldoafskrivningsmetoden til at belyse forskellen mellem den afskrivningsperiode, der følger af denne metode, og den gennemsnitlige afskrivningsperiode på seks år, som anvendes i den pågældende erhvervsgræn i Fællesskabet. Den alternative beregning, sagsøgeren foreslår, er i så henseende ikke hensigtsmæssig, da den ikke tager hensyn til løbende investeringer.

— Rettens bemærkninger

- 37 Sagsøgeren har nærmere bestemt fremsat to klagepunkter inden for rammerne af det første anbringendes første led. Sagsøgeren hævder for det første, at den valgte afskrivningsperiode er åbenbart forkert, sammenlignet med, hvad sagsøgeren selv, leverandøren af de omhandlede aktiver og EF-erhvervsgrænen har oplyst. Sagsøgeren hævder for det andet, at Rådet foretog en åbenbart urigtig vurdering af den afskrivningsperiode, der følger af saldoafskrivningsmetoden i henhold til indisk lovgivning.
- 38 Med hensyn til det første klagepunkt fremgår det navnlig af 43. og 45. betragtning til den anfægtede forordning, at Rådet fastsatte afskrivningsperioden under hensyntagen til den afskrivningsmetode, der foreskrives på regnskabsområdet i lovgivningen i sagsøgerens hjemland.

- 39 Det skal derfor først undersøges, om Rådet retmæssigt kunne handle på dette grundlag i stedet for at støtte sig på de oplysninger, sagsøgeren har påberåbt sig.
- 40 Grundforordningens artikel 7, stk. 3, indeholder ikke særlige regler for, hvilke faktorer der skal tages hensyn til, når afskrivningsperioden fastsættes. Fællesskabsinstitutionerne har derfor en vid skønsbeføjelse til at afgøre, hvilke faktorer der er relevante.
- 41 Hvad angår formålet med den bestemmelse, der er nævnt i ovenstående præmis, fremgår det af grundforordningens artikel 5, sammenholdt med artikel 7, stk. 3, at formålet med fastsættelsen af den normale afskrivningsperiode inden for den pågældende erhvervsgren er at beregne værdien af den fordel, som eksportøren har opnået i forbindelse med købet af anlægsaktiverne, og som kan henføres til undersøgelsesperioden. Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har anført, at den afskrivningsmetode, der er fastsat i lovgivningen i eksportørens hjemland, er uden betydning herfor.
- 42 Sagsøgeren har imidlertid gjort opmærksom på, at det ikke er i overensstemmelse med retningslinjerne og fællesskabsinstitutionernes tidligere praksis at anvende denne metode.
- 43 Det fremgår af afsnit F, litra a), nr. ii), i retningslinjerne, at subsidiebeløbet fordeles »over aktivets normale levetid«, og at det »derfor [kan] fordeles over den normale periode, der anvendes i den pågældende industri til afskrivning af aktiver«. Selv om det altså kan indvendes, at der i retningslinjerne både henvises til den »normale [afskrivningsperiode]« og den »normale levetid« for de omhandlede aktiver, betyder disse to henvisninger ikke, at Kommissionen har begrænset rækkevidden af de faktorer, der anvendes i medfør af grundforordningens artikel 7, stk. 3.

- 44 Sagsøgeren har i øvrigt selv gjort gældende, at fællesskabsinstitutionernes praksis for anvendelsen af de ovennævnte bestemmelser i grundforordningen og retningslinjerne hidtil har været at beregne den gennemsnitlige afskrivningsperiode, der benyttes i regnskaberne i industrien i det pågældende land. Da afskrivningen imidlertid reguleres i dette land, kan afskrivningsmetoden ifølge national lovgivning være relevant i denne sammenhæng.
- 45 Hvad angår sagsøgerens argument om, at fællesskabsinstitutionerne aldrig har beregnet subsidierne via en afskrivningsmetode, der er fastsat i det pågældende lands lovgivning, påpeges, at grundforordningens artikel 7, stk. 3, tillægger institutionerne en vid skønsbeføjelse til at afgøre, hvilke faktorer de vil tage hensyn til ved fastsættelsen af den normale afskrivningsperiode. At fællesskabsinstitutionerne ikke har anvendt den omhandlede metode i forbindelse med andre antisubsidieundersøgelser, betyder ikke nødvendigvis, at denne bestemmelse er overtrådt (jf. analogt Rettens dom af 8.7.2003, sag T-132/01, Euroalliances m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2359, præmis 68 og 69).
- 46 Selv om det antages, at sagsøgerens argument vedrørende den tidligere praksis støttes på en overtrædelse af retssikkerhedsprincippet, bemærkes i øvrigt, at når institutionerne tillægges en vis skønsbeføjelse i de gældende regler, tilsidesætter de ikke dette princip ved at udøve denne skønsbeføjelse uden i detaljer og på forhånd at forklare de kriterier, som de påtænker at anvende i hver enkelt situation, heller ikke i tilfælde, hvor institutionerne opstiller nye principielle retningslinjer (Domstolens dom af 5.10.1988, sag 250/85, Brother mod Rådet, Sml. s. 5683, præmis 28 og 29, og af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 118, samt Rettens dom af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 67-69).
- 47 Det må derfor fastslås, at grundforordningens artikel 7, stk. 3, ikke er til hinder for, at fællesskabsinstitutionerne tager hensyn til den afskrivningsmetode, der er

foreskrevet i lovgivningen i den pågældende eksportørs hjemland, ved fastsættelsen af den normale afskrivningsperiode for de omhandlede aktiver.

- 48 Hvad dernæst angår sagsøgerens oplysninger om, at selskabet anvendte den gennemsnitlige afskrivningsperiode på 13 år i sine regnskaber, fremgår det af 40. betragtning til den anfægtede forordning, at det har skabt tvivl om disse oplysningers korrekthed, at aktiverne ikke blev klassificeret på samme måde i de regnskabs- og skattemæssige opgørelser.
- 49 Med hensyn til de attester, som leverandørerne har fremlagt, og som viser, at det omhandlede udstyr kunne anvendes i 15-20 år, oplyses det, som Rådet har påpeget, ikke i disse attester, hvor lang tid udstyret afskrives over i den pågældende erhvervsgræn, men blot hvilken fysisk levetid det har.
- 50 Med hensyn til den seksårige afskrivningsperiode, der anvendes i EF-erhvervsgrænen, fremgår det af 44. og 45. betragtning til den anfægtede forordning, at denne erhvervsgræn ikke befinder sig i samme situation som den pågældende indiske industri.
- 51 De oplysninger, sagsøgeren har påberåbt sig, godtgør derfor ikke, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn i den foreliggende sag.

- 52 Hvad angår sagsøgerens andet klagepunkt om, at der er sket en åbenbart urigtig anvendelse af den afskrivningsmetode, der er fastsat i indisk lovgivning, bemærkes, at denne saldoafskrivningsmetode ikke som sådan er knyttet til en bestemt afskrivningsperiode.
- 53 I den foreliggende sag har Rådet ved beregningen af denne periode taget udgangspunkt i en virksomhed, der befinder sig i samme situation som sagsøgerens og benytter saldoafskrivningsmetoden. Det har bl.a. i 45. betragtning til den anfægtede forordning gjort opmærksom på, at anvendelsen af denne metode i tilfælde af løbende regelmæssige investeringer over en repræsentativ periode på seks år giver mulighed for en »30% hurtigere afskrivning« af aktiverne end den lineære metode, hvilket svarer til den periode på fire år og to måneder, der er fastlagt i den foreliggende sag.
- 54 Sagsøgeren har i denne forbindelse ikke vist, at en sådan fremgangsmåde i sig selv var åbenbart fejlagtig. Den drager imidlertid Rådets beregninger i tvivl med fremlæggelsen af en alternativ beregning, hvorefter saldoafskrivningsmetoden resulterer i en restværdi ved udgangen af det femte år.
- 55 Hertil bemærkes, at sagsøgerens alternative beregning bygger på afskrivningen af et aktiv, som der er investeret i allerede i det første år, og ikke på løbende investeringer. Denne beregning bygger på andre kriterier end dem, Rådet har lagt til grund, og kan derfor ikke påberåbes til støtte for, at Rådet har foretaget et forkert skøn.
- 56 De klagepunkter, sagsøgeren har påberåbt sig inden for rammerne af det første anbringendes første led, kan følgelig ikke tiltrædes.

Aktivernes klassificering som forme og manglende hensyntagen til oplysningerne i sagsøgerens regnskaber (første og andet klagepunkt vedrørende det andet led)

— Parternes argumenter

- 57 Sagsøgeren har påberåbt sig Rådets praksis om at benytte eksportørens regnskaber som vigtigste informationskilde. Denne praksis kan sammenlignes med den fremgangsmåde, der anvendes i dumpingsager, hvor produktionsomkostningerne beregnes ud fra regnskaber udarbejdet efter principper, der finder bred anvendelse i det pågældende land. Rådet burde derfor have baseret sin vurdering på den afskrivningsperiode, der fremgik af regnskaberne.
- 58 Sagsøgeren mener, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 7, stk. 3, som fortolket i dets praksis, ved ikke at lægge denne periode til grund og ved at klassificere de omhandlede aktiver som forme, selv om disse aktiver var opført som maskiner i sagsøgerens regnskaber. Sagsøgeren erkender at have klassificeret de samme aktiver forskelligt i sine regnskabs- og skattemæssige opgørelser. I tilfælde af afvigelser har klassificeringen i regnskaberne dog forrang for den skattemæssige klassificering.
- 59 Den anfægtede forordning er heller ikke tilstrækkelig begrundet i denne henseende. Rådet burde have begrundet sin klassificering af de omhandlede aktiver i objektive kriterier, som var knyttet til deres karakter, og ikke bare i det forhold, at der var modstrid mellem sagsøgerens regnskabs- og skatteopgørelser.

- 60 Sagsøgeren oplyste desuden i sin skrivelse af 14. april 2003 til Kommissionen, at selskabet kun havde omklassificeret nogle af de omhandlede aktiver som forme i regnskaberne. Det fremgik af sagsøgerens selvangivelse, som Kommissionen gennemgik i forbindelse med undersøgelsen. Kommissionen havde derfor alle de oplysninger, der var nødvendige for at kontrollere sagsøgerens beregninger.
- 61 Rådet har gjort gældende, at selv om eksportørens regnskaber i princippet er den vigtigste informationskilde, er institutionerne ikke bundet af disse oplysninger, men skal gå ud fra den afskrivningsperiode, som er den normale i den pågældende erhvervsgræn. I det foreliggende tilfælde ville det ikke have været hensigtsmæssigt at lægge afskrivningsperioden i sagsøgerens regnskaber til grund. For det første var aktiverne ikke klassificeret på samme måde i disse regnskaber, som de var i skattemæssig henseende. For det andet lå afskrivningsperioden i den pågældende EF-erhvervsgræn, der var tabsgivende, i gennemsnit på seks år, mens afskrivningsperioden for det sagsøgende selskab, som var rentabelt og konstant foretog omfattende investeringer, burde have været betydeligt kortere end dette gennemsnit.
- 62 Rådet har anført, at sagsøgeren omklassificerede de omhandlede aktiver som forme i sin selvangivelse. Ifølge indisk lovgivning skal de samme varer klassificeres konsekvent i regnskabs- og skattemæssig sammenhæng. Med henblik på at fastsætte en passende afskrivningsperiode antog Rådet derfor, at ændringen af aktivernes skattemæssige klassificering også måtte medføre en ændring af deres klassificering i sagsøgerens regnskaber.
- 63 Denne antagelse var tilstrækkelig begrundet i navnlig 41. betragtning til den anfægtede forordning. Rådet var som følge af denne begrundelse ikke forpligtet til at tage hensyn til spørgsmålet om de omhandlede aktivers objektive karakter. Sagsøgeren havde i øvrigt heller ikke godtgjort, at aktivernes omklassificering med henblik på skatteberegningen var baseret på deres objektive karakter og ikke bare på sagsøgerens skattemæssige interesser.

64 Til sagsøgerens påstand om, at den skattemæssige omklassificering ikke berørte alle de omhandlede aktiver, har Rådet svaret, at sagsøgeren hverken i sin skrivelse af 14. april 2003 til Kommissionen eller i stævningen har fremlagt beviser herfor. Det fremgår desuden af Kommissionens svar af 8. maj 2003, at oplysningerne i skrivelsen af 14. april 2003 om de indførte goders samlede værdi var i modstrid med de oplysninger, der var blevet fremlagt tidligere og kontrolleret under undersøgelsen. Kommissionen kunne således ikke kontrollere de nye oplysninger og som følge heraf heller ikke tage hensyn til dem.

— Rettens bemærkninger

65 Det fremgår af 39.-43. betragtning til den anfægtede forordning, at Rådet har fastlagt afskrivningsperioden for de omhandlede aktiver ved hjælp af den afskrivningsmetode, der er fastsat i indisk lovgivning for goder som forme. Det undlod således at tage udgangspunkt i den afskrivningsperiode, der er fastsat i sagsøgerens regnskaber, hvori disse aktiver er opført som maskiner.

66 Sagsøgeren erkender at have omklassificeret de omhandlede aktiver som forme i den selvangivelse, der vedrører undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har dog gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 7, stk. 3, eftersom det har baseret sin vurdering på klassificeringen i skatteopgørelsen i stedet for at se på de oplysninger, der fremgik af regnskaberne.

67 Som anført i præmis 45 ovenfor, skal det først og fremmest påpeges, at den omstændighed, at fællesskabsinstitutionerne ikke har anvendt den samme metode i forbindelse med andre antisubsidieundersøgelser, ikke nødvendigvis betyder, at den nævnte bestemmelse er overtrådt. I den foreliggende sag fremgår det desuden af 40.

og 41. betragtning til den anfægtede forordning, at de skattemæssige oplysninger blev lagt til grund, fordi de omhandlede aktiver ikke var klassificeret ens i sagsøgerens regnskaber og dennes skatteopgørelse. Det kan derfor ikke retmæssigt påstås, at Rådet på et vilkårligt grundlag valgte at se bort fra de oplysninger, der var anført i sagsøgerens regnskaber.

68 Det bemærkes videre, at det fremgår af 38. betragtning til den anfægtede forordning, at fællesskabsinstitutionerne baserede deres vurdering på den regnskabsmæssige afskrivningsperiode. Henvisningen til sagsøgerens selvangivelse i forbindelse med denne undersøgelse havde kun til formål at klarlægge de omhandlede aktivers korrekte klassificering i regnskabsmæssig sammenhæng. Som det fremgår af 41. betragtning til den anfægtede forordning, var denne henvisning begrundet i, at de samme aktiver skulle have været klassificeret ens i regnskabs- og skatteopgørelsen. Sagsøgeren har derfor ikke ret i, at fællesskabsinstitutionerne ulovligt har ladet skatteopgørelsen gå forud for regnskabsopgørelsen.

69 Endelig bemærkes, at sagsøgeren ikke har afvist Rådets opfattelse af, at selv om en virksomhed kan anvende forskellige afskrivningsmetoder i sine regnskabs- og skatteopgørelser, skal det samme aktiv klassificeres på samme måde i begge opgørelser. Sagsøgeren hævder heller ikke, at aktiverne var klassificeret forkert i selskabets skatteopgørelse. Kommissionens undersøgelse viste i øvrigt ikke, at de indiske myndigheder havde anfægtet aktivernes klassificering i selvangivelsen, eller at sagsøgeren havde ændret denne klassificering.

70 Rådet har under disse omstændigheder med rette kunnet antage, at der efter sagsøgerens ændring af de omhandlede aktivers klassificering i skatteopgørelsen måtte forventes en tilsvarende ændring i regnskaberne.

- 71 Hvad angår sagsøgerens subsidiære argument om, at den nævnte konstatering ikke var tilstrækkelig begrundet, henvises til fast retspraksis, hvorefter den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Fællesskabets retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret (jf. Rettens dom af 12.9.2002, sag T-89/00, Europe Chemi-Con (Deutschland) mod Rådet, Sml. II, s. 3651, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).
- 72 Det er i denne forbindelse anført i 40.-42. betragtning til den anfægtede forordning, at sagsøgerens oplysninger om aktivernes klassificering i regnskabsopgørelsen ikke stemte overens med deres ændrede klassificering i skatteopgørelsen, selv om de samme aktiver burde have været klassificeret på samme måde i begge opgørelser. Det forklares således fyldestgørende i den anfægtede forordning, hvorfor Rådet ikke baserede sin vurdering på den klassificering af aktiverne, der fremgik af sagsøgerens regnskaber, men henholdt sig til andre relevante faktorer.
- 73 Sagsøgeren påstår endelig, at ikke alle de omhandlede aktiver blev klassificeret som forme, hvilket sagsøgeren påpegede over for Kommissionen i sin skrivelse af 14. april 2003.
- 74 Til denne påstand har Rådet svaret, at de oplysninger, der er fremført til støtte herfor, ikke svarer til de andre oplysninger, der er fremlagt under undersøgelsen, og at det derfor ikke har været muligt at tage den nævnte påstand i betragtning.
- 75 De fremgår af parternes oplysninger i svaret på Rettens skriftlige spørgsmål, at sagsøgeren har støttet den omhandlede påstand på oplysninger i den selvangivelse, der gælder for undersøgelsesperioden. Det er ubestridt, at den aktivværdi, som er

anført i denne angivelse, ikke svarer til den værdi, der er anvendt ved subsidiernes beregning. Rådet anfører, at institutionerne ikke var i stand til at sammenholde den pågældende påstand med de øvrige oplysninger, der indgik i undersøgelsen, alene på baggrund af disse forhold.

- 76 Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at de forskellige værdier, som fremkom, fordi der blev tillagt omkostninger til transport og installering, ikke forhindrede fællesskabsinstitutionerne i at se, at omklassificeringen ikke gjaldt for alle de indførte aktiver.
- 77 Rådet præciserede herved, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde kunnet bedømme den nøjagtige værdi af de aktiver, der var klassificeret som forme, da sagsøgeren for det første ikke havde forklaret, efter hvilke kriterier aktiverne var klassificeret i selvangivelsen, og for det andet ikke havde fremsendt en udtømmende og kontrollerbar liste over disse aktiver. Da disse oplysninger manglede, kunne fællesskabsinstitutionerne ikke kontrollere de tal, sagsøgeren havde underbygget sin påstand med.
- 78 I lyset af disse forhold, som sagsøgeren ikke har bestridt over for Retten, må det fastslås, at sagsøgeren ikke forsynede fællesskabsinstitutionerne med det bevismateriale, der var nødvendigt for, at de kunne efterprøve rigtigheden af dennes påstand og eventuelt tage hensyn til den del af de omhandlede aktiver, der ikke var blevet klassificeret som forme. Sagsøgerens påstand er således ikke tilstrækkelig til at bestride den vurdering, der er foretaget i den anfægtede forordning.
- 79 Rådet har følgelig uden at tilsidesætte grundforordningens artikel 7, stk. 3, kunnet antage, at de omhandlede aktiver, der klassificeres som forme med henblik på skatteberegningen, også skulle betragtes som sådanne med henblik på vurderingen

af deres regnskabsmæssige afskrivningsperiode, og at det derfor ikke var hensigtsmæssigt at basere nævnte vurdering på oplysningerne i sagsøgerens regnskaber. Sagsøgeren har heller ikke påvist, at begrundelsen er mangelfuld på dette punkt.

- 80 De påstande, sagsøgeren har fremført i forbindelse med de to første klagepunkter vedrørende det andet led, kan derfor ikke tiltrædes.

Hensyntagen til sagsøgerens rentabilitet og investeringer (tredje klagepunkt vedrørende det andet led)

— Parternes argumenter

- 81 Sagsøgeren mener, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 7, stk. 3, fordi det skelnede mellem rentable og ikke-rentable virksomheder, da det fastsatte afskrivningsperioden. Det fremgår slet ikke af grundforordningen, at der skal foretages en sådan skelnen. Det er desuden ikke logisk at skelne på denne måde, eftersom et aktivs normale levetid og dets normale afskrivningsperiode afhænger af dets karakter og ikke af rentabiliteten i den virksomhed, der ejer det, eller denne virksomheds investeringsplan.
- 82 Ved at gå ud fra, at sagsøgeren ville foretage betydelige investeringer over en seksårig periode, tilsidesatte Rådet ligeledes grundforordningens artikel 5 og artikel 11, stk. 1. Den omstændighed, at det sagsøgende selskab gav overskud og foretog en række investeringer i undersøgelsesperioden og i to år forinden, beviser ikke, at

rentabiliteten og investeringerne lå på samme niveau gennem alle seks år. Rådets tilgang betyder således, at det spekulerer over begivenheder, der ligger efter undersøgelsesperioden.

83 Rådet har svaret, at det ikke skelnede mellem rentable og ikke-rentable virksomheder. Det tog udelukkende hensyn til, at sagsøgeren konstant foretog omfattende investeringer, og konkluderede som følge heraf, at sagsøgeren afskrev sine aktiver meget hurtigt. Rådet forsøgte således at finde ud af, hvilken afskrivningsperiode der var den normale for et selskab, der befandt sig i samme situation som sagsøgeren. Sagsøgeren har ikke ret i, at rentabiliteten er uden betydning for afskrivningsperioden, da det er rentabiliteten, der afgør, hvilken periode der vælges.

84 Rådet fastslog, at det sagsøgende selskab var rentabelt og foretog store investeringer, på grundlag af de oplysninger, der fremkom under undersøgelsen, og som ikke er blevet bestridt. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 5 og artikel 11, stk. 1, tog det ikke oplysninger vedrørende en periode, der lå senere end undersøgelsesperioden, i betragtning.

— Rettens bemærkninger

85 Der er ingen tvivl om, at Rådet tog hensyn til, at det under undersøgelsen blev fastslået, at det sagsøgende selskab var meget rentabelt og foretog løbende regelmæssige investeringer. Denne omstændighed fik betydning i to henseender. For det første valgte Rådet blandt de to afskrivningsmetoder, der er tilladt efter indisk lovgivning, saldoafskrivningsmetoden, som resulterer i den hurtigste afskrivning. For det andet beregnede Rådet afskrivningsperioden efter denne metode, da selskabet foretog løbende regelmæssige investeringer.

86 I 45. betragtning til den anfægtede forordning gøres der følgende overvejelser:

»Den eksporterende producent er [...] i en ganske anden situation end de øvrige selskaber i almindelighed. Selskabet er meget rentabelt og foretager konstant omfattende investeringer, og det kan derfor med rimelighed antages, at dets afskrivningsperiode ville være betydeligt kortere end det ovennævnte gennemsnit. Det anses derfor for passende at anvende en saldoafskrivningsmetode, idet denne metode giver mulighed for en hurtigere afskrivning end den lineære metode. Det skal bemærkes, at i tilfælde af løbende regelmæssige investeringer giver saldoafskrivningsmetoden i den indiske selskabslov, jf. betragtning 43, mulighed for en 30% hurtigere afskrivning end den tilsvarende lineære afskrivningsmetode over en repræsentativ periode på seks år, der finder anvendelse for den lineære afskrivning. Dette svarer til en periode på fire år og to måneder, sammenlignet med de seks år for den lineære afskrivningsmetode [...]«

87 Sagsøgeren har anført, at Rådet ved at tage hensyn til selskabets rentabilitet og investeringer har tilsidesat grundforordningens artikel 7, stk. 3, samt artikel 5 og artikel 11, stk. 1, i denne forordning.

88 Med hensyn til grundforordningens artikel 7, stk. 3, bemærkes, at Rådet ifølge denne bestemmelse skal vurdere, hvilken afskrivningsperiode der anvendes inden for den pågældende erhvervsgren. Det kan i forbindelse med denne vurdering være nødvendigt at tage hensyn til de særlige omstændigheder, der gør sig gældende for den omhandlede eksportør. Som anført i præmis 40 ovenfor, har fællesskabsinstitutionerne, da der ikke findes særlige regler herfor, en vid skønsbeføjelse til at afgøre, hvilke faktorer det er relevant at tage i betragtning.

89 Sagsøgeren har i denne forbindelse ikke ført bevis for sin påstand om, at eksportørens rentabilitet ikke vil kunne påvirke afskrivningsperioden for dennes aktiver. Rådet har derimod med rette indvendt, at eksportøren bl.a. tager hensyn til

planlagte investeringer og dermed også til den pågældende virksomheds rentabilitet, når han vælger en afskrivningsmetode.

90 Sagsøgeren har under disse omstændigheder ikke godtgjort, at Rådet tilsidesatte grundforordningens artikel 7, stk. 3.

91 Med hensyn til grundforordningens artikel 5 bestemmes det heri, at subsidiebeløbet beregnes udtrykt ved den fordel, som modtageren konstateres at have opnået i undersøgelsesperioden vedrørende subsidier. I det foreliggende tilfælde fastslog fællesskabsinstitutionerne, at den gunstige situation, som sagsøgeren i de pågældende tre regnskabsår befandt sig i, havde påvirket sagsøgerens valg af afskrivningsmetode. De henviste dernæst til den valgte metode med henblik på at afgøre, hvilken del af subsidierne der kunne henføres til undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har derfor ikke ret i sin påstand om, at fællesskabsinstitutionerne medregnede en fordel, der ikke kunne henføres til undersøgelsesperioden, da de fastlagde subsidiebeløbet.

92 Grundforordningens artikel 11, stk. 1, bestemmer bl.a., at oplysninger, som vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, normalt ikke tages i betragtning ved subsidiernes og skadens fastlæggelse. Fællesskabsinstitutionerne vil derfor som oftest basere deres analyse på oplysninger vedrørende en periode, der slutter samtidig med undersøgelsesperioden. Denne bestemmelse er dog ikke til hinder for, at der ved analysen af disse oplysninger inddrages prognoser for fremtidige hændelser, for så vidt som disse er relevante og bygger på objektiv dokumentation, der er fremlagt under undersøgelsen.

93 Hvad angår spørgsmålet, om sådanne prognoser er relevante i den foreliggende sag, er det ikke lykkedes for sagsøgeren at rejse tvivl om Rådets vurdering, hvorefter den

omhandlede eksportørs rentabilitet og planlagte investeringer kan have betydning for, hvilken afskrivningsperiode der fastsættes.

- 94 Hvad angår spørgsmålet, om de prognoser, Rådet har taget i betragtning, er rigtige, har sagsøgeren ikke bestridt, at selskabet i en treårig periode indtil undersøgelsesperiodens udløb regelmæssigt har investeret store beløb. Selv om dette ikke nødvendigvis betyder, at Rådet har ret i sin antagelse om, at afskrivningen fandt sted i en periode, hvor selskabet foretog løbende regelmæssige investeringer, må det fremhæves, at denne økonomiske vurdering er et led i den vide skønsbeføjelse, som fællesskabsinstitutionerne råder over ved undersøgelse af komplicerede økonomiske forhold. Sagsøgeren har ikke påvist, at Rådets vurdering heraf var åbenbart fejlagtig.
- 95 Sagsøgeren har derfor ikke godtgjort, at Rådet tilsidesatte grundforordningens artikel 5 eller artikel 11, stk. 1.
- 96 Det følger af det ovenfor anførte, at dette klagepunkt ikke kan tiltrædes.

Anvendelsen af saldoafskrivningsmetoden (fjerde klagepunkt vedrørende det andet led)

— Parternes argumenter

- 97 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet tilsidesatte grundforordningens artikel 7, stk. 3, fordi det benyttede saldoafskrivningsmetoden til beregning af subsidiebeløbet.

I henhold til retningslinjerne anvendes den lineære metode, hvilket også afspejler institutionernes praksis. Det fremgår ikke klart af den anfægtede forordning, hvorfor fællesskabsinstitutionerne fraveg deres faste praksis, når sagsøgeren havde anvendt den lineære metode i sine regnskaber.

- 98 Rådet har anført, at grundforordningens artikel 7, stk. 3, ikke er til hinder for, at der anvendes en anden afskrivningsmetode end den lineære, selv om den sidstnævnte metode er mest udbredt. Det er uden betydning, at saldoafskrivningsmetoden ikke er blevet anvendt tidligere.

— Rettens bemærkninger

- 99 Det fremgår af 45. betragtning til den anfægtede forordning, at fællesskabsinstitutionerne fastlagde afskrivningsperioden efter den saldoafskrivningsmetode, der er fastsat i indisk lovgivning for de omhandlede aktiver.

- 100 Hertil har sagsøgeren anført, at anvendelsen af saldoafskrivningsmetoden som sådan strider mod grundforordningens artikel 7, stk. 3, som fortolket i Kommissionens retningslinjer og anvendt i dennes tidligere praksis.

- 101 Det skal påpeges, at det ikke bestemmes i grundforordningens artikel 7, stk. 3, at saldoafskrivningsmetoden ikke må anvendes.

- 102 Hvad angår retningslinjerne fremgår det af afsnit F), litra a), nr. ii), at Kommissionen normalt anvender den lineære afskrivningsmetode for at fordele subsidiebeløbet. Det betyder dog ikke, at det ikke er muligt at gøre brug af en anden afskrivningsmetode. Ifølge afsnit A i retningslinjerne gælder de indeholdte anvisninger desuden ikke, hvis der foreligger særlige forhold, som betinger anvendelse af en anden metode.
- 103 I det foreliggende tilfælde forklarede Rådet i 44. og 45. betragtning til den anfægtede forordning, at det af hensyn til den afskrivningsperiode, der anvendtes i den pågældende EF-erhvervsgren, og sagsøgerens særlige omstændigheder var mere passende at anvende den saldoafskrivningsmetode, der er fastsat i indisk lovgivning, og som giver mulighed for en hurtigere afskrivning end den lineære metode, der er fastsat i samme lovgivning. Fællesskabsinstitutionerne havde under disse omstændigheder ret til at vælge en anden fremgangsmåde end den, der almindeligvis anvendes ifølge retningslinjerne.
- 104 Sagsøgerens argument om, at fællesskabsinstitutionerne ikke har anvendt saldoafskrivningsmetoden i forbindelse med andre antisubsidieundersøgelser, rokker ikke ved den kendsgerning, at det var lovligt at anvende den her (jf. præmis 45 og 46 ovenfor).
- 105 Med hensyn til sagsøgerens indvending om, at Rådet benyttede en anden metode end den, sagsøgeren anvendte i sine regnskaber, må det påpeges, at Rådet med rette mente, at det i det foreliggende tilfælde ikke var hensigtsmæssigt at benytte den afskrivningsmetode, der var anvendt i de nævnte regnskaber (jf. præmis 65-67 og 79 ovenfor).
- 106 Sagsøgeren har derfor ikke ret i sin påstand om, at fællesskabsinstitutionerne tilsidesatte grundforordningens artikel 7, stk. 3, blot fordi de anvendte en anden metode end den, der fremgik af retningslinjerne og var blevet anvendt ved tidligere antisubsidieundersøgelser.

107 Dette klagepunkt må følgelig forkastes.

Påstanden om, at beregningerne var vilkårlige (femte klagepunkt vedrørende det andet led)

— Parternes argumenter

108 Sagsøgeren har gjort gældende, at den metode, Rådet anvendte ved beregningen af de fire år og to måneder, er vilkårlig. Institutionerne valgte bl.a. den seksårige periode med henblik på sammenligningen af den lineære afskrivningsmetode og saldoafskrivningsmetoden samt den seksårige periode, hvor sagsøgeren angiveligt havde foretaget løbende investeringer, på et vilkårligt grundlag. Hvis institutionerne havde valgt et andet antal år, ville de have fået et andet resultat.

109 At den omhandlede afskrivningsperiode er fastlagt vilkårligt, fremgår af den omstændighed, at Kommissionen i sin første redegørelse foreslog en periode på tre år, som den herefter ud fra de samme oplysninger ændrede til en periode på fire år og to måneder.

110 Rådet mener ikke, at den omstændighed, at det ved at ændre parametrene for sin beregning kunne nå frem til en anden afskrivningsperiode, betyder, at dets fremgangsmåde var vilkårlig. Sagsøgeren har herved ikke påvist, at Rådet overskred grænserne for sin skønsbeføjelse.

- 111 Kommissionen kunne efter Rådets opfattelse ændre sin fremgangsmåde under undersøgelsen, selv om denne ændring ikke var baseret på nye oplysninger. Det er ikke ensbetydende med, at den nye fremgangsmåde er vilkårlig.

— Rettens bemærkninger

- 112 Sagsøgeren har med dette klagepunkt gjort gældende, at den omhandlede normale afskrivningsperiode ikke er fastlagt på et objektivi grundlag. Sagsøgeren har for det første anført, at fællesskabsinstitutionerne vilkårligt valgte parametrene for sammenligningen af de to alternative metoder, der er fastsat i indisk lovgivning, og for det andet, at de ændrede afskrivningsperioden på et fremskredent stadium af undersøgelsen, uden at der var fremkommet nye beviser.
- 113 Med hensyn til den første påstand fremgår det af 45. betragtning til den anfægtede forordning, at den repræsentative periode på seks år, som benyttes her, svarer både til den gennemsnitlige afskrivningsperiode, der anvendes i den pågældende EF-erhvervsgren, og til den periode, som fulgte af saldoafskrivningsmetoden i indisk lovgivning, og som var en af de anvendelige metoder. Det kan derfor ikke antages, at institutionerne foretog et vilkårligt valg, da de lagde denne periode til grund. Sagsøgerens argument om, at resultatet havde været anderledes, hvis beregningen gjaldt for en anden periode, ændrer intet ved ovenstående konstatering af, at den valgte periode ikke var vilkårlig.
- 114 Med hensyn til den anden påstand om, at Kommissionen oprindeligt foreslog en treårig periode, bemærkes, at en undersøgelse vedrørende handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger udgør en fortløbende proces, hvorunder mange konstateringer konstant revideres. Der kan derfor ikke udelukkes, at fællesskabsinstitutionernes endelige konklusioner er forskellige fra de konklusioner, der drages på et vist stadium af undersøgelsen (dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod

Rådet, præmis 182). Sagsøgeren kan derfor ikke gøre gældende, at en ændret vurdering af afskrivningsperioden, der er foretaget i løbet af undersøgelsen, illustrerer, at denne vurdering er vilkårlig. Som Rådet desuden har gjort opmærksom på, var den pågældende ændring ganske vist ikke baseret på nye beviser, men fulgte i kølvandet på sagsøgerens skriftlige og mundtlige indlæg.

115 Sagsøgeren har således ikke godtgjort, at fællesskabsinstitutionernes vurdering var vilkårlig. Dette klagepunkt kan derfor ikke tages til følge.

116 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringende må forkastes i sin helhed.

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelsen af retten til forsvar og begrundelsespligten i forbindelse med vurderingen af den normale afskrivningsperiode for aktiverne

Parternes argumenter

117 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen i sin redegørelse af 9. april 2003 fremlagde en ny metode til beregning af afskrivningsperioden, som adskilte sig væsentligt fra den metode, der blev benyttet i den endelige skrivelse af 4. marts 2004. Denne redegørelse gjorde det ikke muligt for sagsøgeren at forstå den nye metode. Det erkendte Kommissionen indirekte ved at fremsende de uddybende bemærkninger den 5. maj 2003.

- 118 De nævnte uddybende bemærkninger af 5. maj 2003 gav heller ikke sagsøgeren mulighed for at udøve sin ret til forsvar. Sagsøgeren kunne for det første reelt ikke fremsætte sine bemærkninger efter den 5. maj 2003, da det efter dette tidspunkt var umuligt at ændre forslaget om vedtagelsen af den anfægtede forordning. For det andet fremgik det heller ikke klart af de uddybende bemærkninger, hvordan Kommissionen havde fastlagt afskrivningsperioden på fire år og to måneder. Det havde i den forbindelse været tilstrækkeligt at vedlægge en tabel med de tal, der indgik i beregningen, hvilket Kommissionen ikke gjorde.
- 119 Til Kommissionens argument om, at sagsøgeren burde have bedt om en præcisering af redegørelsen af 9. april 2003, har sagsøgeren indvendt, at der var fastsat en meget kort svarfrist i den nævnte redegørelse, og at sagsøgerens svar af 14. april 2003 indeholdt en stiltiende opfordring til at fremsende nærmere oplysninger.
- 120 Sagsøgeren har subsidiært gjort gældende, at den anfægtede forordning er behæftet med en begrundelsesmangel, da den indeholder de samme ufuldstændige begrundelser som redegørelsen af 9. april 2003.
- 121 Rådet har gjort gældende, at den supplerende redegørelse af 9. april 2003 var tilstrækkelig. Hvis sagsøgeren ikke forstod den beregningsmetode, der blev fremlagt i denne redegørelse, burde man have bedt om en forklaring. I sit svar af 14. april 2003 tog sagsøgeren imidlertid blot afstand fra Kommissionens metode.
- 122 Selv om Kommissionen fremsendte uddybende bemærkninger den 5. maj 2003, betød det endvidere ikke, at den erkendte, at dens redegørelse af 9. april 2003 var utilstrækkelig. Bemærkningerne var således bare et svar på den beregning, som sagsøgeren havde præsenteret den 14. april 2003. Sagsøgeren har ikke ret i, at de blev sendt for sent.

- 123 Sagsøgeren var bekendt med Kommissionens afskrivningsmetoder og burde ikke have haft nogen problemer med at beregne de pågældende beløb. Sagsøgeren udbad sig ingen talberegninger i tabelform under den administrative procedure.
- 124 Sagsøgeren har under alle omstændigheder ikke fremført argumenter, der taler for, at den påståede manglende information forhindrede sagsøgeren i at forsvare sine interesser.

Rettens bemærkninger

- 125 Det bemærkes, at de omhandlede eksportører i henhold til grundforordningens artikel 30, stk. 1 og 2, kan anmode om endelig fremlæggelse af de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænkes at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger. Denne pligt til endelig fremlæggelse af oplysninger har til formål at garantere, at de berørte virksomheder får ret til kontradiktion (jf. analogt med hensyn til dumping Rettens dom af 21.11.2002, sag T-88/98, Kundan og Tata mod Rådet, Sml. II, s. 4897, præmis 131).
- 126 Det følger desuden af fast retspraksis vedrørende handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger, at de berørte virksomheder forud for vedtagelsen af endelige foranstaltninger skal have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder (jf. dommen i sagen Kundan og Tata mod Rådet, præmis 132 og den deri nævnte retspraksis).

- 127 Den omstændighed, at de endelige oplysninger er ufuldstændige, medfører alene, at forordningen om indførelse af en endelig told er ulovlig, såfremt parterne på grund af denne undladelse ikke har været i stand at forsvare deres interesser effektivt (jf. dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 292 og den deri nævnte retspraksis).
- 128 Sagsøgerens kritik af den omhandlede mangelfulde information skal undersøges på grundlag af disse principper.
- 129 Der gøres opmærksom på, at den metode til beregning af subsidiebeløbet, der er beskrevet i skrivelsen af 4. marts 2003, blev ændret i redegørelsen af 9. april 2003. Hvad angår fastlæggelsen af den afskrivningsperiode, der skulle fordele subsidierne over en vis periode, fremlagde Kommissionen således de endelige oplysninger i sin redegørelse af 9. april 2003.
- 130 Punkt 28 i denne redegørelse har følgende ordlyd:

»Det anses [...] for passende at anvende en saldoafskrivningsmetode, idet denne metode giver mulighed for en hurtigere afskrivning end den lineære metode. Det skal bemærkes, at i tilfælde af løbende regelmæssige investeringer giver saldoafskrivningsmetoden i den indiske selskabslov, jf. betragtning 43, mulighed for en 30% hurtigere afskrivning end den tilsvarende lineære afskrivningsmetode over en repræsentativ periode på seks år, der finder anvendelse for den lineære afskrivning. Dette svarer til en periode på fire år og to måneder, sammenlignet med de seks år for den lineære afskrivningsmetode, og denne kortere periode blev anvendt til at fordele de opnåede fordele.«

- 131 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at der i de nævnte endelige oplysninger ganske vist tales om løbende regelmæssige investeringer, men at det ikke fremgår, at Kommissionen fastlagde den pågældende afskrivningsperiode under hensyntagen til de faste årlige beløb, der er investeret i løbet af en seksårig periode.
- 132 Det bemærkes herved, at den omhandlede endelige fremlæggelse af oplysninger vedrører sammenligningen af de to afskrivningsmetoder, der er fastsat i lovgivningen i sagsøgerens hjemland, og omhandler hele beregningen og dens resultat. Det må under disse omstændigheder erkendes, at udtrykket »i tilfælde af løbende regelmæssige investeringer« ikke nødvendigvis betyder, at der investeres de samme årlige beløb i den pågældende periode, men at den tvetydige formulering ikke har gjort det umuligt for sagsøgeren at forstå den anvendte metode. Hvis der måtte være tvivl om det pågældende udtryks nøjagtige betydning, var sagsøgeren således i besiddelse af alle beregninger og kendte de omhandlede afskrivningsmetoder og kunne derfor klarlægge dets betydning ud fra de øvrige beregninger.
- 133 Hertil kommer, at sagsøgeren ikke på noget tidspunkt forespurgte hos Kommissionen, hvad der skulle forstås ved dette udtryk. Sagsøgeren gjorde i sit svar af 14. april 2003 på den omhandlede redegørelse blot opmærksom på, at Kommissionens beregning ikke var nøjagtig, og fremlagde en alternativ beregning. Denne alternative beregning viser, at sagsøgeren mente, afskrivningen skulle beregnes ud fra den oprindelige investering, og at der ikke skulle tages hensyn til løbende regelmæssige investeringer. Det fremgår derfor ikke af denne skrivelse, at sagsøgeren ikke var i stand til at forstå den anvendte metode, men at sagsøgeren anfægtede en af beregningerne.
- 134 Herefter findes sagsøgeren ikke at have godtgjort, at redegørelsen af 9. april 2003 var ufuldstændig for så vidt angår fastlæggelsen af den normale afskrivningsperiode for de omhandlede aktiver.

- 135 Det bemærkes under alle omstændigheder, at Kommissionen i sin skrivelse af 5. maj 2003 som svar på sagsøgerens forslag om en alternativ beregning anførte, at den beregning, institutionerne havde foretaget, var baseret på faste årlige investeringer over hele den repræsentative periode. Disse oplysninger blev sendt til sagsøgeren, inden Kommissionen vedtog forslaget om den anfægtede forordning, og sagsøgeren kan derfor ikke påstå, at det blev sendt for sent (jf. i denne retning Rettens dom af 19.11.1998, sag T-147/97, Champion Stationery m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4137, præmis 82).
- 136 Med hensyn til sagsøgerens subsidiære argument vedrørende manglende begrundelse bemærkes, at punkt 28 i redegørelsen af 9. april 2003 er gengivet i 45. betragtning til den anfægtede forordning. Da sagsøgeren ikke har godtgjort denne redegørelses ufuldstændighed, må den anfægtede forordning anses for at være tilstrækkeligt begrundet i denne henseende.
- 137 Sagsøgeren har i lyset af det ovenfor anførte ikke godtgjort, at den endelige fremlæggelse af oplysninger var ufuldstændig og derfor førte til tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar.
- 138 Det andet anbringende kan som følge heraf ikke tiltrædes.

Det tredje anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 2 og 6, i forbindelse med undersøgelsen af de faktorer, der vedrører konstateringen af skaden og årsagsforbindelsen

Indledende bemærkninger

- 139 Det påpeges, at spørgsmålet, om EF-erhvervsgrenen har lidt skade, og om skaden kan tilskrives subsidieret import, forudsætter en vurdering af komplicerede

økonomiske spørgsmål, med hensyn til hvilke institutionerne har et vidt skøn. Den retslige prøvelse af dette skøn må derfor begrænses til det i præmis 28 anførte.

140 Det er desuden sagsøgeren, som må fremlægge de beviser, Retten behøver for at kunne fastslå, at Rådet har udøvet et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af skaden (jf. dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 119 og den deri nævnte retspraksis).

141 Sagsøgeren har i forbindelse med dette anbringende gjort gældende, at fællesskabsinstitutionernes vurdering af de økonomiske indikatorer, der var relevante for konstateringen af skaden og årsagsforbindelsen, var vilkårlig og behæftet med åbenbart urigtige skøn og subsidiært en begrundelsesmangel. Sagsøgeren har fremført fire klagepunkter i denne forbindelse.

Den metode, der er anvendt til sammenligning af de økonomiske tendenser (det første klagepunkt)

— Parternes argumenter

142 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne undervurderede de positive tendensers betydning for den pågældende EF-erhvervsgren, da de gennemgik de indikatorer, der vedrørte skaden. Sagsøgeren har ikke bestridt de faktiske konstateringer, men den måde, de er sammenlignet på, og de konklusioner, der er draget af denne sammenligning.

- 143 Sagsøgeren har indledningsvis påpeget, at fællesskabsinstitutionerne med urette vurderede importens konsekvenser ved hjælp af data for perioden 1998-2000.
- 144 Fællesskabsinstitutionerne burde for det første ikke have taget hensyn til Eurostats (De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor) data for 1998. Det fremgår af oplysningerne i tabellen i 62. betragtning til den anfægtede forordning, at sagsøgeren, som er den eneste indiske producent af den omhandlede vare, indledte sin eksport i løbet af regnskabsåret 1999/2000.
- 145 For det andet er Eurostats data for årene 1998-2000 ikke pålidelige. Den relevante kategori i den nomenklatur, der er udarbejdet til statistiske formål, omfatter andre varer end CD-R'er, som indføres i forskellige emballager, og mængden er angivet i ton, hvilket betød, at der måtte anvendes en matematisk formel for at beregne antallet af indførte CD-R'er. Da der var tale om meget beskedne mængder, er en sådan formel imidlertid ikke statistisk pålidelig.
- 146 For det tredje fremgår det af 55.-64. betragtning til den anfægtede forordning, at importen fra Indien i perioden fra 1998 til 2000 ikke oversteg 1% af fællesskabsmarkedet. Den var derfor ubetydelig, jf. grundforordningens artikel 14, stk. 4.
- 147 For det fjerde blev der ikke taget tilstrækkelig hensyn til, at importen i de tre første år af den betragtede periode var beskeden, da EF-erhvervsgrenens situation blev undersøgt. Fællesskabsinstitutionerne sammenlignede således dataene for 1998 og undersøgelsesperioden og konkluderede, at EF-erhvervsgrenen havde forøget sin

andel af fællesskabsmarkedet med 3,7 procentpoint, men havde de sammenlignet år 2000, som var det første år, hvor importen opnåede et vist omfang, og undersøgelsesperioden, ville resultatet have været en fremgang på 5 procentpoint.

148 Fællesskabsinstitutionerne baserede desuden fejlagtigt deres konklusioner på en sammenligning af perioder, der overlappede hinanden.

149 Det var for det første forkert at sammenligne kalenderårene med undersøgelsesperioden. Kalenderåret 2001 og undersøgelsesperioden, der gik fra april 2001 til marts 2002, overlapper således hinanden med ni måneder, hvilket betyder, at ikke kan tages højde for sæsonudsving i forbindelse med sammenligningen.

150 For det andet sammenlignede Rådet fejlagtigt udviklingen i en årrække forud for 2001 med den udvikling, der fandt sted mellem dette år og undersøgelsesperioden eller i løbet af undersøgelsesperioden. Ser man eksempelvis på sammenligningen af den stigende fællesskabsproduktion i 73. betragtning til den anfægtede forordning, er konklusionen om, at stigningen blev mindre udtalt i undersøgelsesperioden, ikke korrekt, da det anførte tal vedrører en meget kortere periode end den periode, som de andre tal i sammenligningen går på. Det samme gælder de konklusioner om faldende priser, begrænset kapacitetsstigning samt beskeden vækst i salgsmængden, der er anført i henholdsvis 59., 74. og 76. betragtning til den anfægtede forordning.

151 Rådet har indledningsvis anført, at der for at konstatere, hvilken skade der er sket, ifølge fællesskabsinstitutionernes praksis skal foretages en vurdering af de økonomiske indikatorer i en skadesundersøgelsesperiode på 4-5 år, der slutter

samtidig med undersøgelsesperioden. I den foreliggende sag så fællesskabsinstitutionerne på udviklingen i skadesfaktorerne i perioden fra 1998 til 2001 og i undersøgelsesperioden.

- 152 Sagsøgeren har ikke ret i sin påstand om, at man ved denne undersøgelse burde have set bort fra årene 1998, 1999 og 2000, hvor importen var ubetydelig.
- 153 Det er for det første ikke relevant, at sagsøgeren ikke eksporterede til Fællesskabet i 1998, da fællesskabsinstitutionerne i sin analyse af dataene skal fokusere på det omhandlede land og ikke på eksportøren.
- 154 Sagsøgeren har for det andet ikke vist, at Eurostats data for de pågældende år var forkerte. Fællesskabsinstitutionerne undersøgte under alle omstændigheder også udviklingen i importindikatorerne ved hjælp af de tal, sagsøgeren fremlagde, og de resultater, de opnåede, var sammenlignelige med dem, der fulgte af Eurostats data.
- 155 For det tredje er sammenligningen af oplysningerne vedrørende de pågældende år ikke uforenelig med grundforordningens artikel 14, stk. 3 og 4, der omhandler tilfælde, hvor importen har været af ubetydeligt omfang i undersøgelsesperioden.
- 156 Rådet tog for det fjerde hensyn til, at importniveauet var lavt fra 1998 til 2000. Hvad angår sagsøgerens argument om EF-erhvervsgrenens øgede markedsandel, blev udviklingen i denne indikator anset for positiv, og sagsøgeren har ikke vist, hvordan den ønskede supplerende analyse kunne have påvirket vurderingen af skaden.

- 157 Sagsøgeren har heller ikke ret i sin påstand om, at sammenligningen af tendenser i perioder, der overlapper hinanden, har kunnet resultere i et urigtigt skøn.
- 158 Hvad for det første angår sammenligningen mellem kalenderåret 2001 og undersøgelsesperioden, vælger fællesskabsinstitutionerne i henhold til grundforordningens artikel 5 normalt eksportørens seneste regnskabsår, som ikke altid svarer til kalenderåret, som undersøgelsesperiode. Der er i dette tilfælde intet til hinder for, at fællesskabsinstitutionerne sammenligner de tendenser, der forekommer i undersøgelsesperioden, med tendenserne i det foregående år, som delvis falder sammen med undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har i øvrigt ikke vist, at importen af CD-R'er er præget af sæsonudsving, der gør det uhensigtsmæssigt at sammenligne de to omhandlede perioder.
- 159 For det andet har sagsøgeren ikke påberåbt sig nogen faktisk fejl i forbindelse med de anvendte data eller den vurdering, institutionerne har foretaget. Sagsøgeren har nærmere betegnet ikke bestridt de faktiske omstændigheder, der er beskrevet i 59., 73., 74. og 76. betragtning til den anfægtede forordning. Sagsøgeren har heller ikke forklaret, hvordan de påståede fejl i forbindelse med sammenligningen af dataene påvirkede den samlede skadesvurdering.

— Rettens bemærkninger

- 160 Med det første klagepunkt har sagsøgeren i det væsentlige bestridt, at der kan anvendes data for forskellige perioder til sammenligning af udviklingen i de økonomiske tendenser.

- 161 Det fremgår af fast retspraksis, at Fællesskabets institutioner råder over en vid skønsbeføjelse ved afgrænsningen af den periode, der skal tages i betragtning ved konstateringen af en skade (jf. dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 277 og den deri nævnte retspraksis).
- 162 Det skal også anføres, at fællesskabsinstitutionerne kan fastlægge skaden i henseende til en længere periode end den, der er omfattet af undersøgelsen. Denne mulighed fremgår af den omstændighed, at undersøgelsen af de økonomiske tendenser skal omfatte en tilstrækkelig lang periode (dommen i sagen Nakajima mod Rådet, præmis 87).
- 163 I det foreliggende tilfælde fremgår det af 10. betragtning til den anfægtede forordning, at undersøgelsesperioden gik fra den 1. april 2001 til den 31. marts 2002 og svarede til sagsøgerens seneste regnskabsår. Skadesundersøgelsen omfattede undersøgelsesperioden samt de fire foregående kalenderår og strakte sig således fra den 1. januar 1998 til den 31. marts 2002.
- 164 Sagsøgeren har ikke taget afstand fra valget af den betragtede periode som sådan. Det gøres imidlertid først og fremmest gældende, at fællesskabsinstitutionerne ikke kunne basere deres konklusioner på data for årene 1998, 1999 og 2000, hvor importniveauet var meget lavt.
- 165 Det fremgår af 55. og 57. betragtning til den anfægtede forordning, at importen i 1998 og 1999 tegnede sig for meget beskedne mængder og markedsandele, og at den først i 2000 nåede op på 1% af fællesskabsmarkedet.
- 166 Det skal undersøges, om fællesskabsinstitutionerne tog hensyn til denne omstændighed i deres vurdering af de faktorer, der havde betydning for skaden.

- 167 Herved har sagsøgeren for det første anført, at selskabet var den eneste indiske eksportør og begyndte at eksportere til Fællesskabet i april 1999.
- 168 Det bemærkes indledningsvis, at konstateringen af, om der foreligger en skade, skal foretages ud fra en helhedsvurdering, og at det ikke er nødvendigt at foretage en individuel beregning af den virkning, indførslerne fra hvert af de ansvarlige selskaber har haft (jf. analogt med hensyn til dumping dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 163 og den deri nævnte retspraksis). Det fremgår i øvrigt af retspraksis, at fællesskabsinstitutionerne ikke udøver noget åbenbart urigtigt skøn, når de i forbindelse med denne vurdering baserer sig på oplysninger, som de med rimelighed kunne råde over (jf. dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 229 og 230 og den deri nævnte retspraksis).
- 169 Selv om det i øvrigt her antages, at de data, som sagsøgeren fremlagde for Kommissionen i den foreliggende sag, og hvoraf det fremgik, at sagsøgeren begyndte sin eksport den 1. april 1999, kunne skabe tvivl om, hvorvidt Eurostats data for 1998 og begyndelsen af 1999 var repræsentative, er det vigtigt at bemærke, at fællesskabsinstitutionerne i 64. betragtning til den anfægtede forordning understregede, at de ved vurderingen af indikatorerne vedrørende importen havde fokuseret på perioden fra 2000, hvor sagsøgeren rent faktisk foretog eksport til Fællesskabet.
- 170 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at den beskedne import bevirkede, at Eurostats statistiske data for årene fra 1998 til 2000 ikke var repræsentative.
- 171 Hertil bemærkes, at sagsøgeren ikke har ført bevis for sin påstand om, at den statistiske formel, Eurostat benyttede ved beregningen af de pågældende data, ikke er pålidelig, når der er tale om mindre mængder. Argumentet om, at importen i den

pågældende periode var beskeden, godtgør under disse omstændigheder ikke i tilstrækkeligt omfang, at Eurostats data for denne periode er upålidelige. Det fremgår i hvert fald af 61. og 62. betragtning til den anfægtede forordning, at fællesskabsinstitutionerne sammenlignede Eurostats data med de tal, sagsøgeren havde fremlagt, og nåede frem til de samme konklusioner for den omhandlede periode.

- 172 Det må derfor fastslås, at Rådet uden at anlægge et åbenbart urigtigt skøn kunne tage Eurostats data for 1998, 1999 og 2000 i betragtning.
- 173 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at det i henhold til grundforordningens artikel 10, stk. 11, og artikel 14, stk. 3 og 4, ikke var muligt at tage dataene for de omhandlede år i betragtning, fordi indførslerne i disse år var ubetydelige.
- 174 Ifølge grundforordningens artikel 10, stk. 11, og artikel 14, stk. 3 og 4, kan der ikke indledes en antisubsidieprocedure, eller en eventuel procedure afsluttes omgående, hvis det viser sig, at den pågældende skade er ubetydelig, eller indførslerne udgør en markedsandel på under 1%.
- 175 I den foreliggende sag har sagsøgeren ikke gjort gældende, at indførslernes markedsandel på noget tidspunkt i undersøgelsesperioden, dvs. fra den 1. april 2001 til den 31. april 2002, lå under den nævnte tærskel på 1%. Den omstændighed, at markedsandelen for de nævnte indførsler lå under denne tærskel i begyndelsen af den længere periode, der blev lagt til grund ved vurderingen af de økonomiske tendenser, er imidlertid uden betydning i forhold til de ovennævnte bestemmelser. Det argument, sagsøgeren har støttet på disse bestemmelser, er derfor ikke relevant.

- 176 Hvad for det fjerde angår sagsøgerens argument om vurderingen af indikatorerne vedrørende EF-erhvervsgrenens situation i perioden 1998-2000, bemærkes endelig, at fællesskabsinstitutionerne, når de skal analysere de økonomiske tendenser, lovligt kan tage hensyn til den udvikling, der er konstateret i EF-erhvervsgrenen i hele den betragtede periode, dvs. også i de år, hvor importen endnu ikke havde nået et vist niveau.
- 177 Sagsøgeren har i den foreliggende sag ikke godtgjort, at det tidspunkt, der blev fastsat for indledningen af den betragtede periode, resulterede i, at de økonomiske tendenser ikke blev præsenteret korrekt hvad angår det forhold, at den pågældende import blev påbegyndt samtidig med, at EF-erhvervsgrenen oplevede en negativ udvikling. Selv om EF-erhvervsgrenen ifølge det eksempel, sagsøgeren har givet, opnåede en større markedsandel mellem 2000 og undersøgelsesperioden end mellem 1998 og undersøgelsesperioden, er det vigtigt at bemærke, at denne indikator under alle omstændigheder blev betragtet som positiv. Sagsøgeren har i denne forbindelse ikke godtgjort, hvordan det ville have påvirket Rådets konklusioner vedrørende skaden og årsagsforbindelsen, hvis den betragtede periode blev regnet fra 2000.
- 178 Sagsøgerens argumenter om, hvorvidt der skulle tages hensyn til dataene for 1998, 1999 og 2000, må derfor afvises.
- 179 Sagsøgeren har dernæst kritiseret vurderingen af dataene vedrørende perioder, der delvis overlapper hinanden.
- 180 Sagsøgeren har for det første anført, at fællesskabsinstitutionerne foretog et åbenbart urigtigt skøn ved at sammenligne data, der vedrører kalenderår (navnlig 1998 og 2001), med data vedrørende undersøgelsesperioden, som overlapper hinanden med ni måneder i 2001.

- 181 Hertil bemærkes, at den her valgte undersøgelsesperiode strækker sig over et år. Sammenligningen mellem data vedrørende kalenderår og denne periode, der er af samme varighed, kunne således ikke resultere i, at økonomiske tendenser ikke blev præsenteret korrekt, medmindre det blev fastslået, at markedet for CD-R'er præges af sæsonudsving. Sagsøgeren har imidlertid ikke oplyst, at der forekommer sådanne udsving på markedet for CD-R'er.
- 182 Sagsøgeren har for det andet påtalt, at Rådet sammenlignede udviklingen fra ét år til et andet med udviklingen mellem 2001 og undersøgelsesperioden. Denne kritik drejer sig om den vurdering af produktionen, prisniveauet, kapaciteten og salgsmængden i Fællesskabet foretaget i henholdsvis 59., 73., 74. og 76. betragtning til den anfægtede forordning.
- 183 Det bemærkes herved, at udviklingen i de undersøgte på hinanden følgende kalenderår ikke er direkte sammenlignelig med den udvikling, der skete fra 2001 til undersøgelsesperiodens afslutning, da den sidstnævnte periode ikke var af samme varighed.
- 184 Det fremgår imidlertid ikke af analysen af 59., 73., 74. og 76. betragtning til den anfægtede forordning, at konklusionerne vedrørende udviklingen i de omhandlede indikatorer var baseret på de tendenser, der viste sig mellem 2001 og undersøgelsesperiodens afslutning. Selv om Rådet i 73., 74. og 76. betragtning anførte, at stigningen i Fællesskabets produktion »blev mindre udtalt i undersøgelsesperioden«, at stigningen i dets kapacitet fra og med 2001 »var [...] begrænset«, og at EF-erhvervsgrenens salgsmængde »kun steg med 6% i undersøgelsesperioden i forhold til 2001«, konkluderede det ikke heraf, at EF-erhvervsgrenens situation var blevet ringere som følge af de nævnte indikatorer. I 59. betragtning anførte Rådet ganske vist, at importprisen steg med 17% mellem 2001 og undersøgelsesperioden, men det baserede alligevel sine konklusioner vedrørende skaden i 102. betragtning på det samlede prisfald på 59%, der indtraf mellem 2000 og undersøgelsesperiodens afslutning. Det bemærkes, at sagsøgeren ikke har bestridt disse faktiske konstateringer.

- 185 Sagsøgeren har vel desuden kritiseret fællesskabsinstitutionerne for ikke at have ekstrapoleret dataene for 2002, men ikke godtgjort, at Rådet som følge af den manglende ekstrapolation gav et forkert billede af udviklingen i de omhandlede indikatorer. Sagsøgeren har således ikke vist, at den påståede undladelse i forbindelse med dataenes præsentation resulterede i, at disse indikatorer blev vurderet forkert.
- 186 Det bemærkes, at sagsøgeren under alle omstændigheder ikke har oplyst, hvordan den fejl, som Rådet angiveligt begik, da det sammenlignede de omhandlede data, påvirkede dets konklusioner med hensyn til, om der forelå en skade og en årsagsforbindelse (jf. i denne retning dommen i sagen Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgeren har end ikke oplyst, hvilke væsentlige ændringer af disse konklusioner det ville have medført, hvis Rådet havde benyttet ekstrapolerede data for 2002.
- 187 Det må derfor fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Rådet begik en faktisk fejl eller anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de omhandlede indikatorer.
- 188 Sagsøgeren har endelig i forbindelse med dette klagepunkt, med støtte i grundforordningens artikel 8, stk. 2 og 6, hævdet, at fællesskabsinstitutionerne ikke foretog en objektiv undersøgelse af dataene i forhold til de forskellige perioder.
- 189 Da sagsøgeren ikke har godtgjort, at der er begået en faktisk fejl eller anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de omhandlede data, kan det ikke gøres gældende, at de sammenlignede perioder er valgt vilkårligt. Argumentet om manglende objektivitet i forbindelse hermed kan derfor ikke tiltrædes.

190 Dette klagepunkt må herefter forkastes.

Vurderingen af lagerbeholdningerne (det andet klagepunkt)

— Parternes argumenter

191 Sagsøgeren har anført, at fællesskabsinstitutionerne begik en åbenbar fejl ved at konkludere i 103. betragtning til den anfægtede forordning, at udviklingen i EF-erhvervsgrenens lagerbeholdninger var en af de indikatorer, der blev drastisk forværret. EF-erhvervsgrenens lagerbeholdninger blev reduceret mellem 2000 og undersøgelsesperioden og viste tværtimod en positiv tendens. Denne fejl er tilstrækkelig til, at den anfægtede forordning bør annulleres.

192 Rådet har gjort gældende, at den vurdering af lagerbeholdningerne, der fremgår af 103. betragtning til den anfægtede forordning, er korrekt, da det er forværringen af denne faktor i skadesundersøgelsesperioden mellem 1998 og undersøgelsesperioden, der er tale om, og ikke situationen i undersøgelsesperioden. Lagerbeholdningerne var under alle omstændigheder ikke udslagsgivende for skaden. En eventuel fejl kan derfor ikke medføre, at den anfægtede forordning annulleres, da fejlen er uden betydning for skadesundersøgelsens udfald.

— Rettens bemærkninger

193 Sagsøgeren har i forbindelse med dette klagepunkt gjort gældende, at der er foretaget en åbenbart fejlagtig vurdering af udviklingen i EF-erhvervsgrenens

lagerbeholdninger. Sagsøgeren har ikke taget afstand fra de konkrete tal, der er anført i 80. betragtning til den anfægtede forordning. Sagsøgeren mener dog ikke, at Rådet ud fra disse data kunne konkludere i 103. betragtning til den anfægtede forordning, at indikatoren vedrørende lagrene blev drastisk forværret i løbet af den betragtede periode.

194 Det bør understreges, at den her omhandlede periode strakte sig fra 1998 til undersøgelsesperiodens afslutning. Det fremgår af de data, sagsøgeren ikke har bestridt, at EF-erhvervsgrenens lagerbeholdninger i hele denne periode blev væsentligt forøget.

195 Sagsøgeren har i den forbindelse ikke godtgjort, at forbedringen af indikatoren vedrørende lagrene udtrykt i procent af produktionen fra og med 2000 ville kunne ændre den negative tendens, der havde gjort sig gældende i hele den betragtede periode. Det fremgår således klart af 80. betragtning til den anfægtede forordning, at lagerbeholdningerne holdt sig på et højt niveau i hele den betragtede periode og øgedes i absolutte tal mod slutningen af 2001, hvor importmængden også steg, og at lagrene i relative tal tegnede sig for hele 15% af produktionen i løbet af undersøgelsesperioden.

196 Dette klagepunkt er derfor grundløst.

Vurderingen af importpriserne (det tredje klagepunkt)

— Parternes argumenter

197 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionernes påstand om, at importpriserne var faldet, byggede på data for 1998, 1999 og 2000, som hverken var

relevante eller pålidelige. Den eneste pålidelige oplysning om udviklingen i importpriserne er, at de steg med 15% mellem 2001 og undersøgelsesperioden. Stigningen er reelt endnu højere, fordi de to perioder overlapper hinanden.

- 198 Den omstændighed, at importpriserne også er blevet analyseret ud fra de tal, sagsøgeren har fremlagt, ændrer intet ved dette. Fællesskabsinstitutionerne præsenterede i øvrigt ikke de omhandlede data på en hensigtsmæssig måde. Dataene vedrørende sagsøgerens regnskabsår blev i deres helhed henført til de seneste kalenderår. Priserne for regnskabsåret 1999/2000, der kun omfattede tre måneder af 2000, blev således henført til 2000 og ikke til 1999, som hovedparten af indtægterne stammede fra.
- 199 Ifølge Rådet har sagsøgeren ikke ret i, analysen af importpriserne skulle have omhandlet perioden fra 2001 til undersøgelsesperioden i stedet for hele skadesundersøgelsesperioden. Det er ikke relevant, at importen oprindeligt ikke oversteg tærsklen på 1% af fællesskabsmarkedet.
- 200 Fællesskabsinstitutionerne erkendte, at Eurostats priser for 1998 og 1999 ikke var repræsentative, da importmængderne var beskedne. Det var årsagen til, at de i 59. betragtning til den anfægtede forordning sammenlignede prisudviklingen mellem 2000 og undersøgelsesperioden. De foretog desuden en yderligere prisanalyse ved hjælp af de data, sagsøgeren havde fremlagt for perioden fra regnskabsåret 1999/2000 til undersøgelsesperioden. Resultaterne var sammenlignelige.

— Rettens bemærkninger

- 201 Vurderingen af importprisniveauet var i den foreliggende sag afgørende for konstateringen af, at fællesskabspriserne blev underbudt, og at der således var sket en skade. Fællesskabsinstitutionerne analyserede i 58.-64. betragtning til den anfægtede forordning denne faktor på grundlag af Eurostats data og sagsøgerens tal.
- 202 Med hensyn til Eurostats data konkluderede institutionerne i det væsentlige, at der skete et betydeligt prisfald på 59% fra 2000 til udgangen af undersøgelsesperioden. Ifølge sagsøgeren var det ikke rigtigt at medregne dataene for 2000, hvor importen stadig var ubetydelig. Dette argument er imidlertid allerede blevet behandlet og afvist i præmis 170-175 ovenfor.
- 203 Hvad angår analysen af de tal, sagsøgeren har fremlagt, påpeges, at resultaterne — et prisfald på 54% — svarede meget nøje til dem, der var baseret på Eurostats data. Sagsøgeren hævder alligevel, at disse tal er gengivet forkert.
- 204 Det fremgår af tabellen i 62. betragtning til den anfægtede forordning, at de 54% afspejler prisudviklingen mellem sagsøgerens to regnskabsår. Selv om det antages, at oplysningen i 63. betragtning om, at nævnte procentdel vedrører udviklingen mellem 2000 og undersøgelsesperioden, ikke er tilstrækkelig præcis, kan denne manglende præcision heller ikke betragtes som en fejl. Det fremgår klart af tabellen over den pågældende betragtning, at der er tale om udviklingen mellem regnskabsåret 2000 og undersøgelsesperioden. Sagsøgeren har derfor ikke påvist, at de tal, man har fremlagt, er gengivet forkert.

- 205 Selv om de data, sagsøgeren har fremlagt, omhandler perioden fra den 1. april 1999, hvorimod Eurostats data vedrører perioden fra den 1. januar 2000, medfører dette ikke uden videre, at Rådets konstatering om, at Eurostats og sagsøgerens tal viser de samme tendenser, er fejlagtig. Sagsøgeren har imidlertid ikke påstået, at det kunne ændre konklusionerne vedrørende importpriserne, hvis sagsøgerens data var blevet henført til en periode, der begyndte på et andet tidspunkt.
- 206 Sagsøgeren har som følge heraf ikke godtgjort, at der er begået en faktisk fejl eller anlagt et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med analysen af importpriserne.
- 207 Dette klagepunkt må således forkastes.

Vurderingen af de positive og negative tendenser (det fjerde klagepunkt)

— Parternes argumenter

- 208 Sagsøgeren har gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne ikke har foretaget en afvejning af de positive og negative indikatorer vedrørende skaden, hvilket er i strid med grundforordningens artikel 8, stk. 2 og 5. Den samlede vurdering i 104. og 105. betragtning til den anfægtede forordning er ikke baseret på samtlige positive og negative indikatorer. Rådet konkluderede i det væsentlige, at det forhold, at importpriserne blev underbudt, påvirkede EF-erhvervsgrenens evne til at skaffe kapital, hvilket fremgik af den negative udvikling i investeringsafkastet, rentabiliteten og likviditeten. Rådet baserede således sin samlede vurdering på et mindre antal tæt forbundne indikatorer og så bort fra de positive faktorer.

- 209 Selv om den betragtede periode gik fra 1998 til undersøgelsesperioden, burde institutionerne have taget hensyn til, at indførslerne frem til 2000 var ubetydelige. De forklarede ikke, hvorfor en række positive tendenser, der sås mellem 2000 og undersøgelsesperioden, dvs. forøgelsen af henholdsvis fællesskabsproduktionen, EF-erhvervsgrenens omsætning, dens markedsandel og dens produktivitet samt den samtidige reduktion af produktionsomkostningerne, blev udlignet af de negative tendenser.
- 210 Rådet har påpeget, at skadesundersøgelsesperioden gik fra 1998. De tendenser for perioden efter 2000, som sagsøgeren refererede til, er derfor af begrænset værdi. Fællesskabsinstitutionerne har i øvrigt aldrig bestridt, at der også forekom positive tendenser. De kan dog ikke sættes i forhold til eller opvejes af de negative tendenser, men skal vurderes samlet på grundlag af de faktiske omstændigheder i sagen.
- 211 I den foreliggende sag fastslog fællesskabsinstitutionerne, at der var sket en skade, ud fra en række faktorer vedrørende erhvervsgrenens evne til at rejse kapital. De tog hensyn til den negative udvikling i EF-erhvervsgrenen med hensyn til priser, rentabilitet og likviditet, som førte til et kraftigt fald i investeringerne, samt til den kendsgerning, at erhvervsgrenen ikke formåede at udnytte de lavere omkostninger. De positive tendenser, der primært skyldtes væksten, blev ikke tillagt så stor en vægt, fordi forbruget i Fællesskabet steg markant. EF-erhvervsgrenens øgede salg og lavere omkostninger var således ikke tilstrækkelige til at kompensere for prislefaldet og til at medføre en positiv udvikling i dens rentabilitet. Fællesskabsinstitutionerne kunne derfor med rette konkludere, at de positive tendenser blev udlignet af de negative.
- 212 Vægtningen af de forskellige faktorer i forbindelse med denne samlede analyse henhører under fællesskabsinstitutionernes skønsmåling, og sagsøgeren har ikke godtgjort, at der er begået en åbenbar fejl i denne henseende.

— Rettens bemærkninger

- 213 Det fremgår af fast retspraksis, at skadesundersøgelsen skal baseres på en række faktorer, der ikke hver for sig kan være udslagsgivende for afgørelsen. Selv om en af faktorerne udvikler sig positivt, er det ikke til hinder for, at det fastslås, at der er forvoldt betydelig skade, for så vidt dette sker på grundlag af forskellige faktorer, som i henhold til grundforordningen skal inddrages (jf. i denne retning Rettens dom af 30.3.2000, sag T-51/96, Miwon mod Rådet, Sml. II, s. 1841, præmis 105 og den deri nævnte retspraksis).
- 214 Rådet tog i sine konklusioner om den her omhandlede skade, navnlig i 103.-105. betragtning til den anfægtede forordning, hensyn til de positive tendenser, der kendetegnede EF-erhvervsgrenens situation. Det forklarede også, hvorfor en række andre indikatorer, der udviklede sig i negativ retning, alligevel resulterede i, at der opstod en væsentlig skade.
- 215 Sagsøgeren har ikke afkræftet nogen af de faktiske konstateringer i forbindelse med denne vurdering og heller ikke vist, at der er foretaget en åbenbart urigtig vurdering af de forskellige skadesfaktorer. Sagsøgeren har dog i forbindelse med dette klagepunkt gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne ikke foretog en korrekt undersøgelse af de forskellige positive og negative indikatorer.
- 216 Det bemærkes herved, at en sagsøger i tilfælde af uenighed om den samlede skadesvurdering ikke kan nøjes med at foreslå sin egen fortolkning af de forskellige økonomiske faktorer, men skal præcisere, hvorfor Rådet burde have draget en anden konklusion vedrørende skaden på grundlag af disse faktorer (jf. i denne retning dommen i sagen Miwon mod Rådet, præmis 103).

217 I den foreliggende sag har sagsøgeren ganske vist oplyst, at visse indikatorer vedrørende EF-erhvervsgrenens situation var positive, navnlig hvad angår forøgelsen af henholdsvis produktionen, omsætningen, markedsandelene og produktiviteten i denne erhvervsgren samt de lavere produktionsomkostninger, men det er ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at den omhandlede erhvervsgren ikke var blevet påført en væsentlig skade, som ifølge Rådet navnlig skyldtes den negative udvikling i rentabiliteten og det betydelige tab, der blev registreret i undersøgelsesperioden, og som resulterede i færre investeringer.

218 Sagsøgeren har imidlertid ikke fremført noget argument, der kan godtgøre, at Rådet fejlagtigt konkluderede, at erhvervsgrenen var blevet påført den ovennævnte skade, ud fra en samlet analyse af de relevante faktorer.

219 Sagsøgerens argument om tidspunktet for indledningen af den betragtede periode er desuden allerede blevet behandlet og afvist i præmis 176 og 177 ovenfor.

220 Dette klagepunkt vedrørende den samlede vurdering af skadesindikatorerne kan som følge heraf ikke tiltrædes.

221 Det tredje anbringende bør således forkastes.

Det fjerde anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af grundforordningens artikel 8, stk. 6 og 7, med hensyn til undersøgelsen af virkningerne af importen fra Taiwan

Parternes argumenter

- 222 Sagsøgeren har anført, at Rådet i den anfægtede forordning undersøgte, om den skade, EF-erhvervsgrenen havde lidt, kunne tilskrives andre faktorer end importen fra Indien og navnlig dumpingimport fra Taiwan, som var årsag til, at der i december 2001 blev indført en midlertidig antidumpingtold.
- 223 Før denne told blev indført, tegnede importen fra Taiwan sig for en markedsandel på 62%, og gennemsnitsprisen var betydeligt lavere end for importen fra Indien. I undersøgelsesperioden var denne prisforskel på 27,5% højere end den antidumpingtold, der blev pålagt de taiwanske eksportører med undtagelse af Princo Corp og ikke-samarbejdsvillige eksportører. Den skade, der skete i denne periode, skyldtes således ikke importen fra Indien.
- 224 Hvis Rådet skulle se bort fra virkningerne af importen fra Taiwan, kunne det kun basere sin vurdering på en analyse af den periode på tre en halv måned, der gik, fra den midlertidige antidumpingtold blev indført, til undersøgelsesperioden var slut. Rådet var dog ikke i stand til at bevise, at EF-erhvervsgrenen i denne periode blev udsat for pristryk fra importen fra Indien. Mellem 2001 og undersøgelsesperioden blev den taiwanske imports andel af markedet reduceret med 6%, hvorimod producenterne fra Fællesskabet, Indien og andre tredjelande hver især øgede deres andel med 2%. I undersøgelsesperioden steg mængden af importerede varer fra

Indien kun med 16 187 000 enheder svarende til 0,73% af markedet. Disse faktorer var ikke tilstrækkelige til at konkludere, at importen fra Indien i sig selv kunne forvolde væsentlig skade.

225 I løbet af den samme periode steg importen fra andre tredjelande, nemlig Hongkong, Schweiz og Kina, i øvrigt mere end importen fra Indien, og priserne på de importerede varer var lavere end de indiske priser.

226 Rådet har gjort gældende, at der foreligger en årsagsforbindelse mellem den omtvistede import og skaden, selv om denne import indgår i en hel række faktorer, forudsat at disse andre faktorer ikke bryder årsagsforbindelsen mellem denne import og skaden.

227 I den foreliggende sag konkluderede Rådet, at den skade, som importen fra Taiwan forvoldte, ikke brød denne årsagsforbindelse. Den indiske producent opnåede for det første en markedsandel på over 8% mellem 2000 og undersøgelsesperioden, dvs. inden antidumpingforanstaltningerne over for Taiwan trådte i kraft. Efter at antidumpingforanstaltningerne var indført, kunne de indiske producenter for det andet have overtaget noget af den markedsandel, som de taiwanske eksportører mistede. For det tredje resulterede de lave indiske importpriser i et betydeligt underbud i forhold til fællesskabspriserne.

228 Sagsøgerens argument bygger på en fejlagtig opdeling af undersøgelsesperioden i to dele, nemlig perioden før og efter indførelsen af en antidumpingtold over for Taiwan. Sagsøgerens påstande vedrørende den del af undersøgelsesperioden, der fulgte efter indførelsen af foranstaltningerne over for Taiwan, er desuden ikke relevante. Sagsøgeren hævder, at importen fra Indien udelukkende medførte en større markedsandel som følge af, at importmængden blev øget med 16 187 000 enheder, og dermed i teorien betød, at EF-erhvervsgrænsen mistede en tilsvarende

markedsandel. Den her omhandlede skade gav sig imidlertid ikke udtryk i mistede markedsandele, men i finansielle tab, som påvirkede EF-erhvervsgrenens investeringsevne. Det prisunderbud, som importen fra Indien, der udgjorde 9% af markedet, medførte, fik afgørende betydning for disse finansielle tab.

- 229 Med hensyn til sagsøgerens bemærkninger om importen fra Hongkong, Schweiz og Kina var den pågældende markedsandel for lille til at påvirke fællesskabspriserne.

Rettens bemærkninger

- 230 Det bestemmes i grundforordningens artikel 8, stk. 7, at der skal foretages en undersøgelse af andre kendte faktorer end den subsidierede indførsel, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet. Denne undersøgelse skal sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives den omhandlede indførsel. Der er navnlig tale om faktorer som mængde og priser for så vidt angår varer, som ikke indføres til subsidierede priser.
- 231 I den foreliggende sag fremgår det af 116. betragtning til den anfægtede forordning, at den omhandlede EF-erhvervsgren i undersøgelsesperioden blev udsat for dumpingimport fra Taiwan og derfor blev påført væsentlig skade mellem 1997 og 2000. De negative virkninger af denne import gjorde sig muligvis gældende, indtil der i december 2001 blev indført midlertidige foranstaltninger ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2479/2001 af 17. december 2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af compactdiske til indspilning med oprindelse i Taiwan (EFT L 334, s. 8).

232 Hvad denne kendte faktor angår skulle fællesskabsinstitutionerne ved bestemmelsen af den skade, som importen fra Indien var skyld i, undersøge, om virkningen af importen fra Taiwan var af en sådan art, at den brød årsagsforbindelsen mellem importen fra Indien og den skade, som EF-erhvervsgrenen led (jf. i denne retning Rettens dom af 14.7.1995, sag T-166/94, Koyo Seiko mod Rådet, Sml. II, s. 2129, præmis 81, af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 98, og af 15.12.1999, forenede sager T-33/98 og T-34/98, Petrotub og Republica mod Rådet, Sml. II, s. 3837, præmis 176).

233 Det bemærkes, at Rådet faktisk undersøgte virkningerne af importen fra Taiwan i 116.-118. betragtning til den anfægtede forordning og konkluderede, at selv om den påvirkede fællesskabsmarkedet i den betragtede periode, var denne påvirkning ikke af en sådan art, at den brød årsagsforbindelsen.

234 Ifølge sagsøgeren begik fællesskabsinstitutionerne en åbenbar fejl i forbindelse med denne analyse.

235 Det bemærkes først og fremmest, at sagsøgeren i sine argumenter skelner mellem perioderne før og efter indførelsen af midlertidige foranstaltninger over for importen fra Taiwan og dermed antyder, at fællesskabsinstitutionerne var forpligtet til at undersøge de to perioder særskilt. I henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 1, er det imidlertid den skade, der er sket i undersøgelsesperioden, der skal fastlægges. Selv om Rådet således skulle tage i betragtning, at der var indført midlertidige foranstaltninger i undersøgelsesperioden, hvilket det navnlig gjorde i 116. og 117. betragtning til den anfægtede forordning, dækker dets konklusioner om skaden og årsagsforbindelsen med rette hele denne periode.

- 236 Herudover er det ubestridt, at importen fra Taiwan kan have bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen blev påført, i en del af den betragtede periode. Sagsøgeren har ikke ret i, at dette forhold i sig selv udelukker, at importen fra Indien også forvoldte væsentlig skade i samme periode.
- 237 Det fremgår af retspraksis, at ansvaret for en skade kan tilskrives de omhandlede indførsler, selv om deres virkninger kun er ét led i en mere vidtrækkende skade, som skyldes andre faktorer (jf. i denne retning Domstolens dom af 5.10.1988, forenede sager 277/85 og 300/85, Canon m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 62). Det kan derfor ikke uden videre afvises, at en skade kan forårsages af flere faktorer på samme tid, som hver især er årsag til væsentlig skade.
- 238 Når der foreligger en vigtig ydre faktor som den her omhandlede import fra Taiwan, betyder det således ikke automatisk, at årsagsforbindelsen mellem den omtvistede import og den skade, EF-erhvervsgrenen påføres, brydes. Det skal dog undersøges, om fællesskabsinstitutionerne med rette kunne konstatere, at den subsidierede import til trods for denne ydre faktor var årsag til væsentlig skade.
- 239 Sagsøgeren har herved lagt vægt på, at importen fra Taiwan tegnede sig for en markedsandel på 62%, og at gennemsnitsprisen var betydeligt lavere end for importen fra Indien. I betragtning af mængden af og priserne for denne import kunne importen fra Indien, der kun havde en markedsandel på 9% og skete til betydeligt højere priser, ikke anses for at have forvoldt nogen skade.
- 240 Selv om sagsøgeren, for det første, antages at referere til, at selskabet var tvunget til at afpasse sine priser efter den dumpede taiwanske import, betyder det ikke, at dets import ikke kunne påføre EF-erhvervsgrenen væsentlig skade.

241 Sagsøgeren har for det andet ikke afvist, at importen fra Indien tegnede sig for en stor markedsandel, at priserne var lavere end fællesskabspriserne, og at de indiske producenter konkurrerede med de taiwanske. Sagsøgerens påstand om, at importen fra Taiwan, der var meget større og skete til lavere priser, udelukkede enhver mulighed for underbud fra dennes side, er i lyset af disse omstændigheder grundløs. Det kan ikke uden videre afvises, at import fra forskellige lande, der kan have haft forskellige virkninger, kan have forvoldt væsentlig skade som følge af tabet ved, at fællesskabspriserne blev underbudt.

242 Endelig har fællesskabsinstitutionerne forklaret, hvorfor importen fra Taiwan uanset de meget lave priser og store mængder ikke udelukkede, at importen fra Indien isoleret set lagde pres på fællesskabspriserne. Ifølge 117. betragtning til den anfægtede forordning var importen fra Indien ikke alene i stand til at klare konkurrencen fra Taiwan, men også til at vinde en markedsandel på over 8% mellem 2000 og undersøgelsesperioden samt overtage noget af den markedsandel, som de taiwanske eksportører havde mistet mellem 2001 og undersøgelsesperioden. Disse forhold, som sagsøgeren ikke har bestridt, var årsag til, at Rådet med rette konkluderede, at de lave indiske priser havde betydelig indflydelse på fællesskabspriserne.

243 Sagsøgeren har derfor ikke ret i sin påstand om, at selskabets import ikke har forvoldt nogen skade, henset til mængden af og priserne for importen fra Taiwan.

244 Sagsøgeren har desuden anført, at den omstændighed, at importen fra Indien samtidig med fællesskabsproduktionen var i stand til at vinde noget af det marked, som de taiwanske eksportører mistede efter indførelse af midlertidige foranstaltninger, ikke er tilstrækkelig til at konkludere, at denne import havde betydelig indflydelse på fællesskabsmarkedet.

- 245 Det bemærkes herved, at Rådets konklusioner, der fremgår af 117. betragtning til den anfægtede forordning, ikke kun er baseret på det forhold, at importen fra Indien gjorde det muligt at overtage noget af den markedsandel, de taiwanske eksportører mistede, men også på den omstændighed, at den til trods for den taiwanske konkurrence overtog en væsentlig del af fællesskabsmarkedet, og at de lave priser påvirkede priserne i Fællesskabet.
- 246 At de andre markedsdeltagere og navnlig fællesskabsproducenterne også overtog noget af det marked, de taiwanske eksportører mistede, ændrer ikke ved Rådets konklusion om, at importen fra Indien isoleret set påførte fællesskabsproducenterne væsentlig skade i undersøgelsesperioden.
- 247 I lyset af disse betragtninger har sagsøgeren ikke godtgjort, at fællesskabsinstitutionerne foretog et åbenbart urigtigt skøn, da de fastslog, at importen fra Taiwan ikke kunne bryde årsagsforbindelsen i den foreliggende sag.
- 248 Sagsøgeren har også gjort opmærksom på, at den samlede stigning i importen fra Hongkong, Schweiz og Kina var højere, og at denne import skete til lavere priser end importen fra Indien.
- 249 Rådets konklusioner bygger i den forbindelse ikke bare på det forhold, at importen fra Indien var i stand til at overtage en væsentlig del af den markedsandel, som de taiwanske eksportører havde mistet. Sagsøgeren er under alle omstændigheder enig i, at den andel, den indiske import overtog, var sammenlignelig med de andele, som producenterne fra henholdsvis Fællesskabet og de øvrige tredjelande opnåede.

250 Selv om sagsøgerens bemærkning måtte fortolkes således, at institutionerne ikke undersøgte virkningerne af importen fra Hongkong, Schweiz og Kina tilstrækkeligt grundigt, kunne denne påstand dog heller ikke tiltrædes. Det fremgår af 121. betragtning til den anfægtede forordning, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, at importen fra Indien mængdemæssigt var 5-6 gange større end importen fra hvert af de pågældende tre lande, og at disse lande hver især havde en markedsandel på 2% i undersøgelsesperioden, hvorimod den indiske producent havde en markedsandel på 9%. Rådet havde derfor i alle tilfælde grund til at mene, at importen fra disse tredjelande ikke var tilstrækkelig omfattende til at bryde årsagsforbindelsen i den foreliggende sag.

251 Det fjerde anbringende kan som følge heraf ikke tiltrædes.

Det femte anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 8, stk. 6 og 7, med hensyn til undersøgelsen af virkningerne af en patentindehavers konkurrencebegrænsende adfærd

Parternes argumenter

252 Sagsøgeren har anført, at EF-erhvervsgrenen under den administrative procedure påstod, at en indehaver af CD-R-patenter misbrugte sin dominerende stilling ved at opkræve urimeligt høje royalties. Fællesskabsinstitutionerne afviste denne påstand i 135. betragtning til den anfægtede forordning udelukkende med den begrundelse, at den ikke var blevet bekræftet af en formel beslutning fra konkurrencemyndighedernes side, og tilsidesatte dermed grundforordningens artikel 8, stk. 6 og 7, som fortolket i Domstolens dom af 11. juni 1992, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, og Rettens dom af 19. september 2001, sag T-58/99, Mukand m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2521.

- 253 Kommissionen var bekendt med denne påstand om misbrug af en dominerede stilling, da undersøgelsen af denne overtrædelse af konkurrencereglerne, som det fremgår af dens pressemeddelelse af 3. august 2003, var ved at være slut, da den anfægtede forordning blev vedtaget.
- 254 Den vurdering af virkningerne af de pågældende royalties, der fremgår af 134. betragtning til den anfægtede forordning, er ikke tilstrækkelig til at afvise, at det påståede misbrug af en dominerende stilling har haft en virkning, eller at de urimelige royalties i særdeleshed har haft en virkning. For det første er muligheden for, at den indiske eksportør også har lidt skade som følge af urimelige royalties, ikke relevant for vurderingen af den skade, EF-erhvervsgrenen blev påført. For det andet var EF-erhvervsgrenens rentabilitet ganske vist på sit højeste i 1999, hvor der allerede blev betalt royalties, men det udelukker ikke, at disse royalties bidrog til skaden i løbet af undersøgelsesperioden. For det tredje er Rådets bemærkning om, at pristrykket forhindrede EF-erhvervsgrenen i at overvælte omkostningerne til royalties på forbrugerne, ikke relevant. Fællesskabsinstitutionerne burde have undersøgt, om EF-erhvervsgrenen også ville have lidt skade uden de urimelige royalties. Hvis EF-erhvervsgrenens omkostninger var kunstigt høje som følge af urimelige royalties, er analysen af prisunderbuddet i den foreliggende sag endvidere ikke korrekt.
- 255 Rådet har gjort gældende, at man i 134. og 135. betragtning til den anfægtede forordning undersøgte detaljeret, hvilken betydning de pågældende royalties og dermed den påståede konkurrencebegrænsende adfærd havde, selv om nævnte adfærd aldrig blev bekræftet. Sagsøgerens påstand om, at Rådet afviste dette forhold, fordi der ikke var truffet en formel beslutning, beror derfor på en fejlfortolkning af den anfægtede forordning.
- 256 Påstandene om en konkurrencebegrænsende adfærd vedrørte fastsættelsen af royaltybeløbet. Da de pågældende royalties blev betalt af producenter fra både Fællesskabet og Indien, er det ikke dem, der var årsag til prisforskellen. EF-erhvervsgrenen skulle desuden betale royalties både i 1999, hvor dens rentabilitet var

på sit højeste, og i 2000 samt i undersøgelsesperioden, hvor rentabiliteten var negativ. I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er spørgsmålet om, hvorvidt EF-erhvervsgrenen led skade som følge af de påståede urimelige royalties, ikke relevant for vurderingen af årsagsforbindelsen i den foreliggende sag, da en enkelt omkostningsfaktor, som er den samme for alle markedsdeltagere, umuligt kan have brudt årsagsforbindelsen. Rådet forklarede imidlertid i 135. betragtning, at påstanden om en konkurrencebegrænsende adfærd ikke var blevet bekræftet af en formel beslutning.

257 Rådet har anført, at de foreliggende omstændigheder adskiller sig fra dem, der gjorde sig gældende i dommen i sagen Mukand m.fl. mod Rådet. Omstændighederne i forbindelse med den her omhandlede adfærd er aldrig blevet klarlagt, der er ingen automatisk forbindelse mellem den påståede adfærd og priserne på den pågældende vare, og den berørte eksportør påvirkes også af denne adfærd.

258 Med hensyn til Kommissionens pressemeddelelse, der er vedlagt replikken, har Rådet påpeget, at sagsøgeren ikke har forklaret, hvorfor selskabet ikke fremsendte den sammen med stævningen, i overensstemmelse med artikel 48, stk. 1, i Rettens procesreglement. Denne pressemeddelelse handler desuden om indspillede CD'er og ikke om CD-R'er og drejer sig hverken om misbrug af en dominerende stilling eller betaling af urimelige royalties som påberåbt af sagsøgeren.

259 CECMA har gjort gældende, at institutionerne ikke var forpligtet til at undersøge den omhandlede påstand i henhold til grundforordningens artikel 8, stk. 7. Den påståede adfærd påvirker for det første producenter fra Fællesskabet på samme måde som producenter fra andre dele af verden. Den vil derfor ikke kunne påvirke konkurrencen mellem producenter fra tredjelande og fra Fællesskabet. For det andet er den påståede konkurrencebegrænsende adfærd ikke en kendt faktor.

Rettens bemærkninger

- 260 Ifølge fast retspraksis er fællesskabsinstitutionerne ved fastsættelsen af skaden forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimporten, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives fællesskabsproducenternes egen konkurrencebegrænsende adfærd (dommen i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 16, og i sagen Mukand m.fl. mod Rådet, præmis 39 og 40).
- 261 Det fremgår af den foreliggende sag, at den EF-erhvervsgren, der har fremført anbringendet, i en skrivelse af 7. januar 2003 gjorde gældende, at et selskab, der har patent på CD-R'er, misbrugte sin dominerende stilling ved at opkræve urimelige royalties, og at en europæisk producent havde trukket sig tilbage fra markedet på grund af en tvist med dette selskab. Erhvervsgrenen fremsatte denne bemærkning som svar på sagsøgerens påstand om, at tilslutningen til klagen i henhold til grundforordningens artikel 10, stk. 8, lå under den tærskel, der kræves for at føre sagen videre. Sagsøgeren fremsatte den samme bemærkning ved undersøgelsen og gjorde gældende, at virkningerne af den påståede konkurrencebegrænsende adfærd i form af fastsættelse af urimeligt høje royalties var en faktor, der skulle undersøges i forbindelse med konstateringen af skaden.
- 262 Sagsøgeren har i forbindelse med dette anbringende gjort gældende, at Rådet undlod at undersøge denne faktor og blot konstaterede i 135. betragtning til den anfægtede forordning, at den omhandlede påstand ikke var blevet bekræftet af en formel beslutning efter en undersøgelse fra konkurrencemyndighedernes side.
- 263 Det bemærkes herved, at det ikke fremgår af 135. betragtning til den anfægtede forordning, at fællesskabsinstitutionerne faktisk undersøgte spørgsmålet, om den skade, der ansås for at være sket, skyldtes den påståede konkurrencebegrænsende adfærd.

- 264 Selv om denne betragtning ikke gør det muligt at afvise virkningerne af den faktor, sagsøgeren har påberåbt sig, skal det bemærkes, at spørgsmålet, om Rådet undlod at tage hensyn til disse virkninger, alligevel må undersøges i forhold til hele den argumentation, der er lagt til grund i den anfægtede forordning (jf. i denne retning dommen i sagen Koyo Seiko mod Rådet, præmis 79).
- 265 Rådet har gjort gældende, at det tog hensyn til denne faktor i 134. betragtning til den anfægtede forordning. Det fremgår af denne betragtning, at Rådet generelt undersøgte virkningerne af royaltybetalinger i forbindelse med patenter og fastslog, at denne faktor ikke var af en sådan art, at den brød årsagsforbindelsen i den foreliggende sag. Rådet har anført, at det med denne konstatering også har imødegået påstanden om, at disse royalties var urimelige og udtryk for en konkurrencebegrænsende adfærd.
- 266 Selv om 134. og 135. betragtning optræder under forskellige overskrifter («Royalties» og »Andre faktorer«), fremgår det dog af parternes argumenter, at de begge omhandler det samme forhold i sagen, nemlig betaling af royalties. De to betragtninger ligger desuden i umiddelbar forlængelse af hinanden og vil derfor som følge af den anfægtede forordnings struktur blive læst i sammenhæng.
- 267 Ved undersøgelsen af, om Rådet så bort fra den skade, der måtte være sket som følge af den konkurrencebegrænsende adfærd, sagsøgeren har påberåbt sig, skal der således tages hensyn til de konstateringer, der fremgår af 134. betragtning.
- 268 Sagsøgeren har for det første frakendt disse konstateringers relevans og gør gældende, at institutionerne burde have bedømt virkningerne af de pågældende royalties præcist og konkluderet, at EF-erhvervsgrenen også ville have lidt skade uden de urimelige royalties.

- 269 Det bemærkes herved, at fællesskabsinstitutionerne for at se bort fra virkninger, der skyldes en ydre faktor, er nødt til at undersøge, om disse virkninger var af en sådan art, at de brød årsagsforbindelsen mellem den omhandlede import og den skade, EF-erhvervsgrenen blev påført (jf. præmis 232 ovenfor). Denne undersøgelse indebærer ikke nødvendigvis, at den pågældende faktors præcise virkninger fastlægges. Det er tilstrækkeligt, at fællesskabsinstitutionerne konstaterer, at den skade, som den omhandlede import forvoldte, til trods for en sådan ydre faktor var væsentlig.
- 270 Rådet fastholdt, at importen fra Indien i dette tilfælde påførte EF-erhvervsgrenen væsentlig skade, navnlig fordi fællesskabspriserne blev underbudt. Det forklarede, at selv om de pågældende royalties havde haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens indtjening, var denne faktor, som berørte alle producenter på markedet, aktuel allerede i 1999, før importen blev mere omfattende. Den negative udvikling i fællesskabsproducenternes situation fra og med 1999 kunne derfor ikke tilskrives denne faktor. Det var i lyset af disse omstændigheder ikke urimeligt, at Rådet mente, at betalingen af royalties ikke kunne have haft betydning for den skade, som den subsidierede import forårsagede.
- 271 Rådet har med rette gjort gældende, at undersøgelsen af spørgsmålet, om de pågældende royalties som følge af en patentindehavers konkurrencebegrænsende adfærd var urimelige, under ingen omstændigheder kan rejse tvivl om dets konklusion i ovenstående præmis.
- 272 Det bemærkes også, at den påståede konkurrencebegrænsende praksis til forskel fra de situationer, der var tale om i de sager, som gav anledning til dommene i Extramet-sagen og sagen Mukand m.fl. mod Rådet, ikke kan tilskrives fællesskabsproducenternes adfærd. Fællesskabsinstitutionerne behøvede derfor ikke at undersøge, om EF-erhvervsgrenen selv havde bidraget til den skade, der var sket, for at vurdere virkningerne af denne faktor i den foreliggende sag.

- 273 Sagsøgeren har for det andet med henvisning til dommen i sagen Mukand m.fl. mod Rådet gjort gældende, at den skade, der blev fastlagt i forhold til prisunderbuddet, ikke blev vurderet korrekt, hvis fællesskabspriserne var kunstigt høje som følge af de urimelige royalties.
- 274 Det må påpeges, at omstændighederne i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Mukand m.fl. mod Rådet, vedrørte en adfærd, der påvirkede priserne i Fællesskabet, ikke importpriserne. I den foreliggende sag fastslog Rådet, at de omhandlede royalties skulle betales af alle producenter, dvs. også af sagsøgeren. Sagsøgeren har ikke bestridt denne faktiske omstændighed.
- 275 Som følge heraf fandt Rådet i 134. betragtning til den anfægtede forordning, at den omhandlede ydre faktor ikke kunne forklare forskellen mellem fællesskabspriserne og de indiske priser, og at den derfor ikke havde betydning for de faktorer, der indgik i beregningen af underbuddets omfang. Selv om de pågældende royalties som følge af en konkurrencebegrænsende adfærd var urimelige, kan denne faktor ikke påvirke denne vurdering.
- 276 Det må på grundlag af disse faktorer fastslås, at sagsøgeren ikke har vist, at Rådet ved fastlæggelsen af skaden undlod at se bort fra virkningerne af den påståede konkurrencebegrænsende adfærd.
- 277 Det er under disse omstændigheder ikke nødvendigt at tage stilling til lovligheden af de faktiske beviser, som sagsøgeren præsenterede i replikken, dvs. Kommissionens pressemeddelelse af 3. august 2003, der beskrev en undersøgelse om anvendelsen af artikel 81 EF og 82 EF på en standardaftale om patenter på visse former for CD'er. Det fremgår af sagsøgerens argumenter, at dette materiale blev fremlagt for at underbygge påstanden om, at fællesskabsinstitutionerne var bekendt med den omhandlede faktor. Sagsøgeren forklarede dog ikke, hvordan denne pressemeddelelse kunne støtte argumentet om, at denne faktor var af en sådan art, at den brød årsagsforbindelsen i den foreliggende sag.

278 Det femte anbringende kan derfor ikke tages til følge.

279 Det følger af samtlige de anførte betragtninger, at Rådet i det hele må frifindes. Det er derfor ikke nødvendigt at tage stilling til Rådets subsidiære påstande.

Sagens omkostninger

280 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor pålægges at betale de omkostninger, Rådet har afholdt, i overensstemmelse med dettes påstand herom.

281 Kommissionen bærer sine egne omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

282 Retten kan i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, pålægge intervenienter, der ikke er medlemsstater eller institutioner, at bære deres egne omkostninger. Under de foreliggende omstændigheder og navnlig i betragtning af, at sammenslutningen CECMA, der indtrådte i sagen for at forsvare den omhandlede EF-erhvervsgrens interesser, ikke fjøede væsentlige forhold til Rådets argumenter i sine bemærkninger, finder Retten det rimeligt, at CECMA bærer sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**
- 2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**
- 3) **Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. oktober 2006.

E. Coulon

Justitssekretær

H. Legal

Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter	II - 3920
Sagens baggrund	II - 3924
Retsforhandlingerne og parternes påstande	II - 3926
Retlige bemærkninger	II - 3928
Det første anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 5, artikel 7, stk. 3, og artikel 11, stk. 1, og foretagelsen af en åbenbart urigtig vurdering af den normale afskrivningsperiode for aktiverne	II - 3929
Indledende bemærkninger	II - 3929
Vurderingen af de faktorer, der vedrører afskrivningsperioden (første led)	II - 3930
— Parternes argumenter	II - 3930
— Rettens bemærkninger	II - 3932
Aktivernes klassificering som forme og manglende hensyntagen til oplysningerne i sagsøgerens regnskaber (første og andet klagepunkt vedrørende det andet led)	II - 3937
— Parternes argumenter	II - 3937
— Rettens bemærkninger	II - 3939
Hensyntagen til sagsøgerens rentabilitet og investeringer (tredje klagepunkt vedrørende det andet led)	II - 3943
— Parternes argumenter	II - 3943
— Rettens bemærkninger	II - 3944
Anvendelsen af saldoafskrivningsmetoden (fjerde klagepunkt vedrørende det andet led)	II - 3947
— Parternes argumenter	II - 3947
— Rettens bemærkninger	II - 3948
Påstanden om, at beregningerne var vilkårlige (femte klagepunkt vedrørende det andet led)	II - 3950
— Parternes argumenter	II - 3950
— Rettens bemærkninger	II - 3951
	II - 3993

Det andet anbringende vedrørende tilsidesættelsen af retten til forsvar og begrundelsespligten i forbindelse med vurderingen af den normale afskrivningsperiode for aktiverne	II - 3952
Parternes argumenter	II - 3952
Rettens bemærkninger	II - 3954
Det tredje anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af grundforordningens artikel 8, stk. 2 og 6, i forbindelse med undersøgelsen af de faktorer, der vedrører konstateringen af skaden og årsagsforbindelsen	II - 3957
Indledende bemærkninger	II - 3957
Den metode, der er anvendt til sammenligning af de økonomiske tendenser (det første klagepunkt)	II - 3958
— Parternes argumenter	II - 3958
— Rettens bemærkninger	II - 3962
Vurderingen af lagerbeholdningerne (det andet klagepunkt)	II - 3969
— Parternes argumenter	II - 3969
— Rettens bemærkninger	II - 3969
Vurderingen af importpriserne (det tredje klagepunkt)	II - 3970
— Parternes argumenter	II - 3970
— Rettens bemærkninger	II - 3972
Vurderingen af de positive og negative tendenser (det fjerde klagepunkt)	II - 3973
— Parternes argumenter	II - 3973
— Rettens bemærkninger	II - 3975
Det fjerde anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af grundforordningens artikel 8, stk. 6 og 7, med hensyn til undersøgelsen af virkningerne af importen fra Taiwan	II - 3977
Parternes argumenter	II - 3977
Rettens bemærkninger	II - 3979
Det femte anbringende vedrørende tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 8, stk. 6 og 7, med hensyn til undersøgelsen af virkningerne af en patentindehavers konkurrencebegrænsende adfærd	II - 3984
Parternes argumenter	II - 3984
Rettens bemærkninger	II - 3987
Sagens omkostninger	II - 3991